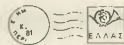

Συνάδελφοι μαζικοποιήστε τα σωματεία σας

ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 26 - ΧΡΟΝΟΣ 4ος
ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ - ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2001
ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ 20 ΔΡΧ.
ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Αγώνας παλλαϊκός ενάντια στα σχέδια των ιμπεριαλιστών

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Καμιά εμπλοκή της Ελλάδας

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Συνάδελφοι,

Το ΙΚΑ έχει προχωρήσει στην κατάθεση σχεδίου νόμου στη Βουλή για τον εκσυγχρονισμό της λειτουργίας και οργάνωσης του ΙΚΑ όπως λένε.

Προχωρώντας όμως ο αυτή τη μορφή οργάνωσης θα καταργηθούν και τα ένσημα και τα ασφαλιστικά βιβλιάρια.

Ετσι, ο εργαζόμενος θα ενημερώνεται από το ΙΚΑ για την ασφαλιστική του κατάσταση κάθε 4 μήνες.

Αυτός ο κανόνας ίσως να είναι εφαρμόσιμος σε όσους έχουν μονομην εργοδοτή, όσο μπορεί να ισχύει αυτό στον ιδιωτικό τομέα. Όμως στους οικοδόμους είναι αδύνατο να καταργηθεί το βιβλιάριο εντάλτων και αυτο γιατί δε θα μπορούμε πλέον να ελέγξουμε την ασφάλισή μας ούτε καν τον εργοδότη μας δε θα γνωρίζουμε.

Αφού ενημερωθήκαμε για το ζήτημα, κάναμε επανηληθμένους επαφές με τους αρμόδιους του ΙΚΑ, προκειμένου να βρεθεί λύση για να μην καταργηθεί το βιβλιάριο εντάλτων.

Με τον διευθυντή του τμήματος εσόδων του ΙΚΑ καταλήξαμε στην εξής λύση:

- Το βιβλιάριο να συνεχίσει να εκδίδεται από το ΙΚΑ, δε θα πηγαίνει όμως ταχυδρομικά στους ασφαλισμένους.

Θα το διαθέτει το ΙΚΑ και στη δεύτερη σελίδα θα γραφόνται τα στοιχεία του ασφαλισμένου και θα σφραγίζεται από τον υπαλλήλο.

- Ο εργοδότης είναι υποχρεωμένος να συμπληρώσει το βιβλιάριο όπως προηγούμενα, όταν φευγουμε από τη δουλειά. Τα βιβλιάρια που έχουμε συνεχίζουν να ισχύουν.

Συνάδελφοι,

Πρέπει να ενημερωθείτε όλοι οι οικοδόμοι από τα σωματεία σας και την Ομοσπονδία για να μην υπάρξουν προβλήματα στην εφαρμογή παραποίησης ή αδιαφάνειας εργοδοτών.

Συνάδελφοι, με την ευκαιρία των εορτών, η διοίκηση της Ομοσπονδίας μας εύχεται σε όλους τους συναδέλφους και τις οικογένειές τους ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ειρηνικά, δημιουργικά και καλούς αγώνες

ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ Ο ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ

ΟΧΙ στον πόλεμο καμιά εμπλοκή της Ελλάδας

ΜΙΚΗΣ ΘΕΑΔΟΡΑΚΗΣ: «Ο Λόος της Αθήνας, ο Λόος της Ελλάδας, είναι της εθνικής και ιστορικής του παράδοσης, διάλεξε για άλλη μια φορά το δρόμο της αντίθεσης προς τους ισχυρούς, που σκοπεύουν βία και θάνατο. Ανάλεξε το δρόμο της υπεράσπισης του δικαίου των λαών να ορίζουν οι ίδιοι τη ζωή και τη μοίρα τους».

Πέμπτη 27 Σεπτεμβρίου

Χιλιάδες λαοί και νεολαίες κατέκλυσαν τα Προπύλαια, διαδηλώνοντας ενάντια στους σχεδιασμούς Αμερικανών και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Το συλλατήριο της 27 Σεπτεμβρίου την αρχή ενός κινηματός κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου, κατά του περιορισμού δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Ηταν μια ειληθοφόρα αρχή όπως απάσχεζε η μετέπειτα αντιμετώπιση ερασιτεχνικών συνδικάτων και λαϊκών μαζικών φορέων.

Στο συλλατήριο στις 27 Σεπτεμβρίου οι χιλιάδες διαδηλωτές βρέθηκαν να ομιλούν με τις φωνές των διαδηλωτών στη Νέα Υόρκη που υπήλκυαν πρόσφατα στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και προαναγγέλλοντας «η βίβλη μας δεν είναι κρατική πόλεμος», έδωσαν την απάντησή τους στο «συμπλήρωμα» για τους λαούς όλου του κόσμου, που ακολούθησε η ημερίδα των ΗΠΑ «όπως δεν είναι μαζί μας είναι με την τρομοκρατία».

Το συλλατήριο στις 27 Σεπτεμβρίου στα Προπύλαια, έδωσαν το έναυσμα του ξεσηλωμένου ενάντια στην ιμπεριαλιστική κτηνωδία. Οι αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις αγκαλιάζουν όλες τις πόλεις και τους νομούς της χώρας, οι Ελλάδα που ανταρτεύεται δυναμώνει το πατήρι των λαών που φυσώνουν, που αντιστέκονται στα επεκρινόμενα ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Συλλατήριο 9 Οκτωβρίου

Η αρχή του μεγάλου αγώνα που σημαίνει πατριωτικό και στη χώρα μας για λαϊκή κινιποποίηση ενάντια στον πόλεμο και του ιμπεριαλισμού που τον γεννάει, δυναμώνει.

Το συλλατήριο της 9ης Οκτωβρίου στην Αθήνα, αυτό που ακολουθήσαν οι Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Πειραιά, Κόρινθος, Θεσσαλία, σε όλη την Ελλάδα είναι ένα ηχηρό χαρακτηριστικό στους ντόπιους υπαλλήλους της υποτιθέλας, οι οποίοι έχουν αναλάβει εργαζόμενοι την προσωπική τους ευθύνη προσφέροντας το παλιό τους κρημνό ΗΠΑ, ΕΕ και ΝΑΤΟ.

Οι χιλιάδες διαδηλωτές, για άλλη μια φορά, είναι ΟΧΙ στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που οργανώνεται ενάντια στο Αφγανιστάν, αλλά ενάντια σε όλους τους λαούς. Είναι ΟΧΙ στο μαζικό μπλόκο του ΠΟΛΕΜΟΥ, στη νέα ισρή συμμαχία που θέλει να επιβάλει την παγκόσμια δικτατορία και τρομοκρατία.

Διήλυναν την απόφαση τους να ανταποθούν στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Να αγωνιστούν για την αναχώλη της Βαρβαρότητας της Νέας Τζέρσεϊ και για την ανατροπή της.

Διήλυναν την απόφαση τους να παλέψουν για την απεμπλοκή της χώρας μας από τους ιμπεριαλιστικούς τυχοδιωκτισμούς.

Πέμπτη 8 Νοεμβρίου

Το συλλατήριο στις 8 Νοεμβρίου στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις της χώρας ξεσηλώσαν κάθε προδοσία.

Οι εργαζόμενοι της Αθήνας και όλες της χώρας, ο λαός και η νεολαία έδωσαν, για άλλη μια φορά, την απάντησή τους στους παλιούς να σπείλουν τη διαπλη και σύντηξη του λαού στα κελιά τους των ΝΑΤΟικών δολοφόνων.

Οι χιλιάδες που βγήκαν στους δρόμους της Αθήνας οργανώσαν καθαρά τους είναι αποφεύγοντας να εντάσσονται, να οξύνουν, να οργανώσουν ακούσια παραπέρα την αντιιμπεριαλιστική πάλη, να χιτούν γερά το μέταπο όχι μόνο γενικά και οργανωμένα ενάντια στον πόλεμο, αλλά και με συνείδηση ότι το κίνημα του μετώπου και η αντίληψη της δράσης του, υπηρεσιάζει λαϊκά δημοκρατικά, εργατικά δικαιώματα που απειλούνται άμεσα, ανοίγει το δρόμο για το ημεμεριομα ενός καλύτερου αύριο που μας αχινέει.

— Οι λαοί μπορούν να περάσουν στην αντίθεση, ώστε η πολεμική κατάσταση που εξαπολύουν οι ιμπεριαλιστές να είναι η αρχή της ανατροπής της, από το σημείο της ομολογίας του Γ. Παφίλη, γγ της ΕΕΔΥΕ και Γραμματέα του Παγκόσμιου Συμβουλίου Ειρήνης, δείχνει το δρόμο που πρέπει να διαβούμε, το δρόμο του α-

νυχοπορήσει αντιιμπεριαλιστικού Αγώνα.

Παρασκευή 30 Νοεμβρίου

Το ελληνικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα δίνει συνέχεια στους αγώνες του. Εξεί από την αμερικανική προεδρία, το ΠΑΜΕ και η Νεανική Δράση για την Ειρήνη πραγματοποιούν «Ολοήμερο βήμα καταγγελίας».

Χιλιάδες εργαζόμενοι και νέα ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και επί ώρες διαδήλωσαν κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου, καταγγέλλοντας τη στάση υποταγής της κυβέρνησης απάντησαν την απειμπλοκή της χώρας από τους τυχοδιωκτισμούς των ιμπερια-

λιστών.

**«ΠΑΝΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ»
Όργανο Ομοσπονδίας Οικοδόμων
και Συνταξιακών Επαγγελματιών Ελλάδας**
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ομοσπονδίας Οικοδόμων
και Συνταξιακών Επαγγελματιών Ελλάδας
ΖΗΝΩΝΟΣ 7-9, 104 31 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 5243.785
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΖΟΥΛΑΣ
Γρ. Αυξεντίου 12, Α. Κυψέλη
Διευθύνεται από Επίτροπο
Φωτιστογεωμετρία - Εκτύπωση:
Τυποκοπτική ΑΕ, Λεωτής 134, Κρουσινί Αττικής

στών, διαδηλώνοντας την απόφαση τους να υπερασπιστούν το δημοκρατικό, συνδικαλιστικό δικαίωμα και ελευθερίες που έχουν κατοκτήσει μέσα από πολυάριθμους αγώνες και που σήμερα βρισκόταν στο σταχόστορο της κυβερνήσεως.

Στο βήμα διαρκούς καταγγελίας μίλησαν εκπροσώποι συνδικαλιστικών οργανώσεων και άλλων μαζικών φορέων του μαζικού κινήματος, καταδικάζοντας τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τη συμμετοχή της χώρας μας σ' αυτόν.

Το «πολεμικό και τραυδομα» εκφράστηκε στην πράξη σ' αυτή τη μετέπειτα αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική εκδήλωση.

Τα νεανικά συγκροτήματα διαδήλωσαν το ένα το άλλο στην εξέδρα, το χορευτικό συγκροτήματα με παραδοσιακά ελληνικούς χορούς, τους το δικό του στίγμα.

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης προσεφέρθηκαν στους συγκεντρωμένους σορβέτες και κάρβουνα, φασολάδα και άφθονο κρασί.

Ηταν μια εκδήλωση διαφορετική από τις άλλες, είχε το δικό της χαρακτηριστικό, όμως ξεφασάρισε την ίδια απορροφή με τις αντιιμπεριαλιστικές εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν το τελευταίο διάστημα.

Αγώνες ενάντια στην ιμπεριαλιστική κτηνωδία.

Αγώνες για την ανατροπή του ιμπεριαλισμού.

Αγώνες διαρκείας, ποικιλόμορφος σε όλα τα μέταπο δράσεις.

Γιατί

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος συνεχίζεται αιματώδης. Η συμμαχία «ψυχρών» για νέους αγώνες. Επιχειρείται η επέδωξη νέων τρομοκρατών, η κυβερνητική ετοιμότητα την αποστολή των νέων στρατιωτικών δυναμικών εξεί από τα σύνορα της χώρας.

Το Αφγανιστάν έπει στο ποσοφύ τους να υπερασπιστούν το δημοκρατικό, συνδικαλιστικό δικαίωμα και ελευθερίες που έχουν κατοκτήσει μέσα από πολυάριθμους αγώνες και που σήμερα βρισκόταν στο σταχόστορο της κυβερνήσεως.

Στο βήμα διαρκούς καταγγελίας μίλησαν εκπροσώποι συνδικαλιστικών οργανώσεων και άλλων μαζικών φορέων του μαζικού κινήματος, καταδικάζοντας τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τη συμμετοχή της χώρας μας σ' αυτόν.

Το «πολεμικό και τραυδομα» εκφράστηκε στην πράξη σ' αυτή τη μετέπειτα αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική εκδήλωση.

Τα νεανικά συγκροτήματα διαδήλωσαν το ένα το άλλο στην εξέδρα, το χορευτικό συγκροτήματα με παραδοσιακά ελληνικούς χορούς, τους το δικό του στίγμα.

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης προσεφέρθηκαν στους συγκεντρωμένους σορβέτες και κάρβουνα, φασολάδα και άφθονο κρασί.

Ηταν μια εκδήλωση διαφορετική από τις άλλες, είχε το δικό της χαρακτηριστικό, όμως ξεφασάρισε την ίδια απορροφή με τις αντιιμπεριαλιστικές εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν το τελευταίο διάστημα.

Αγώνες ενάντια στην ιμπεριαλιστική κτηνωδία.

Αγώνες για την ανατροπή του ιμπεριαλισμού.

Αγώνες διαρκείας, ποικιλόμορφος σε όλα τα μέταπο δράσεις.

Γιατί

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος συνεχίζεται αιματώδης. Η συμμαχία «ψυχρών» για νέους αγώνες. Επιχειρείται η επέδωξη νέων τρομοκρατών, η κυβερνητική ετοιμότητα την αποστολή των νέων στρατιωτικών δυναμικών εξεί από τα σύνορα της χώρας.

ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ

ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Απειλούν με ολοκαύτωμα τον πλανήτη

Ολα τα ιμπεριαλιστικά σχέδια είναι σε εξέλιξη, καθώς, μετά το Αφγανιστάν, ΗΠΑ και ΝΑΤΟ ετοιμάζονται για τους επόμενους στόχους. Την ώρα που οι βομβαρδισμοί συνεχίζονται αιμαίως στο Νότιο Αφγανιστάν, δολοφονώντας αθώους, η αμερικανική ηγεία απειλεί με επιθέσεις και σε άλλα σημεία του πλανήτη.

Η υπουργός Εθνικής Ασφάλειας, Κοντολιζά Ράις,

δήλωσε πως «ο Σ. Χουσεΐν ίσως είναι ο επόμενος...», ενώ ο αντιπρόεδρος, Ντικ Τσέινι, πιστεύει πως έρχεται η λεγόμενη «φάση 2 κατά της τρομοκρατίας», με πιθανούς στόχους, τόσο το Ιράκ, όσο και τη Σομαλία, το Λίβαν, την Ινδονησία κ.ά.

Στο μεταξύ, πυρετωδώς ετοιμάζεται ο ευρωστρατός, ο οποίος θα αναλαμβάνει ρόλο «στη διαχείριση κρίσεων, που μπορεί να προκύψουν σε διάφορα ση-

μεία είτε της περιοχής μας, αλλά και ευρύτερα του πλανήτη», όπως ωμά αποκάλυψε ο Γ. Παναπαντοίου, επισημαίνοντας ότι «όλοι εμείς οι Ευρωπαίοι, οι Αμερικανοί και οι άλλοι συγκροτούμε τη μεγάλη αλληλεγγύη εναντίον της τρομοκρατίας, θα πρέπει να προετοιμαζόμαστε για έναν μακροχρόνιο αγώνα, που θα έχει σαν αντικείμενο την εξάρθρωση αυτών των τρομοκρατικών δικτύων...»

Πηγαγιά στις αποθήκες του Ερυθρού Σταυρού, μετά από αμερικανικό βομβαρδισμό. Εδώ μάλλον κρύβεται ο Μπιν Λάντεν...

Καθ' οδόν για τη «δεύτερη φάση»

Δίστανται οι απόψεις για τον επόμενο στόχο, αν και φαίνεται να «προηγείται» η ...υποψηφιότητα του Ιράκ

Στο πρακτικό έχει έρθει, μετά τις ραγδαίες εξελίξεις στο Αφγανιστάν, η «δεύτερη φάση του αντιτρομοκρατικού πολέμου. Πολλοί είναι οι ενδεχόμενοι στόχοι, αν και το όνομα που ακούγεται περισσότερο, και υψηλόβαθμοι Αμερικανοί αξιωματούχοι φροντίζουν να «πριμοδοτούν» με τις δηλώσεις τους, είναι αυτό του Ιράκ.

«Ξίγουμε θα σκαλοπάτια δεύτερο κήμα αμερικανικών επιθέσεων» δήλωσε ο Αμερικανός αντιπρόεδρος στο BBC. Ο Νικ Τσέινι υποστήριξε ότι «ιμπεριαλιστικά μέρη όπου βρίσκονται πυρηνικές της Αλ Κάιντα, πιθανώς φθάνουν ακόμη και τα 50. Εργαζόμαστε με άλλες μυστικές υπηρεσίες και με άλλες κυβερνήσεις, για να πετύχουμε την εξάρθρωσή τους». Όσα δεν κατανόουμε ο Τσέινι, ανέλαβε να παρουσιάσει εκτενώς τις συμβολές Εθνικής Ασφάλειας, του Αμερικανού Πρόεδρου, Κοντολιζά Ράις.

«Οι ΗΠΑ, στο άμεσο μέλλον, είναι πολύ πιθανό να αντιμετωπίσουν τον Σάτιν Χουσεΐν. Δε χρειάζονται τις επιθετικές της 11ης Σεπτεμβρίου για να καταλάβουμε ότι ο Σάτιν είναι απειλή για τα συμφέροντά μας. Μόνο ένας προφανής λόγος υπάρχει για να διακεί τους επιθετηρήσει τον ΟΗΕ: Για να κατασκευάζει όπλα μαζικής καταστροφής. Ο κόσμος και ο ιρανικός λαός θα είναι καλύτερος χωρίς τον Σάτιν στην

εξουσία και δεν υπάρχει αμφιβολία γ' αυτό».

Εκτός από την έκθεσά του αυτή αναφορά στην «απελή του Σάτιν», η Ράις, απαντώντας σε ερώτημα για το αν υπάρχουν στοιχεία για εμπλοκή του Ιράκ στις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, με σφοδρή τη λεγόμενη ανέναντίση του αεροπορικού Μάχημπετ Άτιν με Ιρανό πρόκειται στην Πράγα, την ο-πιο επιθετικές η τρέχου κυβερνήση, τόνισε: «Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην είναι κάτι τέτοιο ο Σάτιν». Δεν φανταζόταν κανείς ότι δε θα βρισκόταν τρομοκράτες». Εντούτοις απέφυγε να γίνει πιο συγκεκριμένη.

Μια ημέρα νωρίτερα, το σάτιν είχε δώσει ο Τζορ Μπόλτον, αξιωματούχος του Λευκού Οίκου αρμόδιος για θέματα ελέγχου όπλων και διεθνούς ασφαλείας. Κατηγόρησε το Ιράκ, αλλά και τη Βόρεια Κορέα, το Σουδάν, τη Λιβύη, τη Σαρία και το Ιράν ότι κατοικακάζουν βιοχημικά όπλα. Τόσο η Ράις όσο και ο υπουργός Εξωτερικών, Κόλιν Πλουσελ, υπογράφουν, σε όλους τους δυτικούς τόνους, πως «ο Πρόεδρος Μπους» το εννοούσε όταν έλεγε ότι ο αντιτρομοκρατικός πόλεμος δε θα σταματήσει στο Αφγανιστάν και θα πάρει πολλά χρόνια».

Παρ' όλα αυτά, το οποίο δεν είναι τόσο ξεκάθαρο. Πολλοί συμμητρικοί σχο-

λαστές, διανομιμένοι και αξιωματούχοι φέρονται να πιέζουν για ανάληψη στρατιωτικής δράσης κατά του Ιράκ, τονίζοντας ότι «η επιτυχία στο Αφγανιστάν δημιουργεί την ιδανική συγκυρία». Εντούτοις, κάποιοι άλλοι εκτιμούν ότι περισσότερο θα ήταν ένα πλήγμα σε μια άλλη χώρα πρώτα, εκτός ώστε να δοθεί ο χρόνος για προεκταρμής των αραβικών και μουσουλμανικών χωρών και ιδιαίτερα των «ουσιμάτων» Αιγύπτου, Σ. Αραβίας και Ισραήλου. Διάλυση, άλλωστε, δεν ήταν οι επισημάνσεις της Ράις ότι «το Ιράκ απειλεί την ύπαιθρο του Κουβέιτ και έχει στραθεί ακόμη και εναντίον της Σ. Αραβίας».

Ός πιθανοί στόχοι προβάλλονται η Ινδονησία ακόμη και οι Φιλιππίνες, όπου δρα η ισλαμική οργάνωση Αμπου Σαΐντ, που φέρεται να σχετίζεται με την Αλ Κάιντα. Ός «δυνατότερος» στόχος παρουσιάζεται η Σαυδική Αραβία της «βασίλεισσης» ότι υπάρχει βάση της Αλ Κάιντα, αλλά και λόγω του χόου που επικρατεί και της ουσιαστικητικής αποστασης από το μοναρχιακό κόμμα. Η γερμανική ηγεμίαδα «Frankfurter Allgemeine Zeitung», υποστηρίζεται ότι έχει, ήδη, επισημειωθεί κανό γερμανο-αμερικανικό στρατιωτικό σχέδιο. Η βρετανική «Guardian» εκτιμά ότι πιθανός στόχος είναι και η Υεμένη, παρτίρα αρκετών μαχητών της Αλ Κάιντα.

Ρόλος «παγκόσμιου χυροφύλακα»

Μονάτοι αγέδου, ο νέος υπουργός Αμυνας, Γ. Παναπαντοίου, διαβεβαίωσε ότι δεν πρόκειται να σταλούν Έλληνες στρατιώτες στο Αφγανιστάν, επιχειρώντας ι αυτό τον τρόπο να απαντήσει σε όσους κατηγορούν την κυβέρνηση για τη φιλοπόλεμη και τυχοδιωκτική πολιτική της. Μετά την άτυπη ούδο του υπουργών Αμυνας των κρατών - μελών της ΕΕ στις Βρυξέλλες, ο Γ. Παναπαντοίου «νομιμοποίησε» και καθάγιασε τη συμμετοχή στις ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές επιχειρήσεις σε ολόκληρο τον πλανήτη μέσω του ευρωστρατού!

«Ο ευρωστρατός αποκτά αξιοσημία και ικανότητα να παρεμβαίνει αποτελεσματικά στη διαχείριση κρίσεων, που μπορεί να προκύψουν σε διάφορα σημεία είτε της περιοχής μας, αλλά και ευρύτερα θα έλεγα, του πλανήτη(ή!), δήλωσε ανομιφίζοντας τα αποτελέσματα του συμβουλίου. Ο ευρωστρατός, που θα είναι «μάχιμος» το 2003, έχει σαφή αποστολή: Να αναδείξει την Ευρώπη «σε έναν αξιόπιστο παίκτη στη διεθνή σκηνή σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και άμυνας», σύμφωνα με τα λόγια του υπουργού Αμυνας. Ο λόγος που καθιστά αναγκαία τη δράση του ευρωστρατού δεν είναι άλλος από τη διαρκή επιθυμία της ΕΕ να ενισχύσει το ρόλο της ως «παγκόσμιου χυροφύλακα», αλλά υπάρχει και η όξηση των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Ο εχθρός, που ως πρόφαση δικαιολογεί τη δράση του, είναι αυτός που ανακαλύφθηκε μετά την 11η Σεπτεμβρίου: Η «οδρτη» τρομοκρατία!

«Τρομοκρατικό δίκτυα ζυναίται(!) ότι υπάρχουν σε αρκετά εκτεταμένα όμοια, δε γνωρίζουμε ούτε ποσα ακριβώς είναι, ούτε τι προσέδοτες έχουν(!)... αλλά θα πρέπει να προετοιμαζόμαστε για ένα μακροχρόνιο αγώνα, που θα έχει σαν αντικείμενο την εξάρθρωση των τρομοκρατικών δικτύων», είπε ευθέως ο Γ. Παναπαντοίου. Αυτή είναι η θέση η αποστολή των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων: «Στη νέα δομή των Ενόπλων Δυνάμεων που προωθούν με, πελαβίζονομε και το στόχο της αντιμετώπισης της «βιθονής» τρομοκρατίας», ξεκαθάρισε ο «...συμμητρικός» υπουργός Αμυνας.

Εύκολα, μάλλον, γίνεται αντιληπτό η σημαίνουν οι παραπάνω εξελίξεις. Που εύκολα, αν ληφθεί υπόψη το περιεχόμενο που δίνουν στο ορισμό της λέξης «τρομοκρατία» οι ΗΠΑ και η ΕΕ. Τρομοκρατική βαρβαριότητα εκκινού, που τολμά να αμφισβητήσει και αγωνίζεται για την ανατροπή της «νέας τάξης πραγμάτων». «Εχθρός», με άλλα λόγια, είναι ο λαός, είτε εντός συνόρων, είτε εκτός, που δεν ανησυχία το καθεστώς της «νέας τάξης» και θέλουν να διαφεντευθούν μόνον της τύχης τους. Απέναντι σ' αυτό τον εχθρό, βαρβαριότητα με όλα τα μέσα και συγκροτεί σιδηροφράκτους και παντοδύναμους στρατούς. Η διακίνηση της κυριαρχίας της «νέας τάξης», με την ωμή βία και τρομοκρατία και η καταδυνάστευση των λαών είναι ο στόχος τους.

Ο διεθνής στρατιωτικός νόμος που έχουν επιβάλει οι ΗΠΑ και οι ευρωατλαντίστες μετά τις 11 Σεπτεμβρή, αυτή η παγκόσμια χούντα, μετατρέπει πλέον ολόκληρο τον κόσμο σε ένα απέραντο «λευκό κελί». Οι εξελίξεις για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα, είναι δραματικές και καταλυσμιαίες. Η κήρυξη αυτού του παγκόσμιου πολέμου του ιμπεριαλισμού εναντίον όλων(!), με πρόσημα την τρομοκρατία, αποδεικνύει κάθε μέρα και πιο καθαρά πως είναι ο παγκόσμιος πόλεμος των αρχιτρομοκρατών κατά της ανθρωπότητας.

Μια περίληψη και μόνο από τα έργα και τις ημέρες των «νεο-γκεσταπώνων» του πλανήτη, είναι αρκετή, για να περιγραφεί το μέγεθος της βαρβαρότητας και του πσοφυριζμού που απειλεί τους λαούς.

Οι Με προεδρική απόφαση του Μπους, δόθηκε το «ελεύθερο» στη CIA να προχωρήσει σε δολοφονίες ατόμων που η Ουάσινγκτον χαρακτηρίζει «τρομοκράτες». Το διάταγμα Μπους στις «συγκλιμμένες δολοφονικές επιχειρήσεις», εκ μέρους της CIA, επαναφέρει ουσιαστικά τον πλανήτη στην πρό το 1976 κατάσταση, όταν επί προεδρίας του Τζέιμς Μονρόε ακολούθησε νόμος με τον οποίο επέτρεπε η CIA (επισημια «τμήμα στην τακτική του δολοφονίου», ως μέσο προώθησης της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ.

Θ) Το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου λειτουργείσαν καταλυτικά, για να ολοκληρωθεί από το άλλο κέντρο του ιμπεριαλισμού, την ΕΕ, τι σημείει αυτή η περσόνητη «Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφαλείας» της ΕΕ, οι σημερινές συζητήσεις σχετικά με θέσεις που παρουσιάστηκαν τον Οκτώβριο στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Ελιμαρ Μπρουκ, ήταν σαφής: «Αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι στην εξωτερική μας πολιτική, επιβάλλεται» όπως είπε - να αποδεικνύουμε καθημερινά ότι είμαστε έτοιμοι να επιβάλουμε στρατιωτικά, ό,τι δε γίνεται με άλλα μέσα!

Υ) Στις 28 Οκτώβρη, ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, ο Ν. Ράμσφελντ, παρουσίασε τη Συνέδση των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ, δήλωσε σε μια πρωτοφανή επίδειξη της «υποπάθεσης» των παγκόσμιων γκάνγκστερ: «Στην ιστορία τους, οι ΗΠΑ -από τον Ράμσφελντ- δεν απέκλειαν ποτέ το ενδεχόμενο να κάνουν χρήση, πρώτες αυτές, του πυρηνικού ο-

Γκαρμονιμένα σπύια στην Καμπούλη. Η τρομοκρατία των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων ενάντια στα πλανήτιστα

Ο «νεο-γκεσταπικός» ευρωατλαντισμός

πλοστασίου τους!» Σημειώστε ότι ο κρόκος της επίσημης μάρκα που ο Αμερικανός υπουργός υποθέτει την ανθρωπότητα με πυρηνικό στρατοδικείο, ο Έλληνας υπουργός Άμυνας, Γ. Παπαντωνίου, δήλωσε: «Η Ελλάδα είναι συμμετοχός με τις ΗΠΑ στο πλαίσιο του γενικού πολέμου κατά της τρομοκρατίας».

Α) Αρχές Νοεμβρίου, ο Μπους υπέγραψε νομοσχέδιο υπό τον τίτλο «Πατριωτική Πράξη των ΗΠΑ», όπου, μεταξύ άλλων, δίνει τη δυνατότητα στις κρατικές αρχές ασφαλείας να υποκλέψουν τις ηλεκτρονικές συνομιλίες, τους e-παιχτές να συλλομβάνουν και να απειλούνται όσους τους αποδέχεται η κατηγορία απλά και μόνο το «όχι» που, τους δίνει την άδεια να διατρούν ηλεκτρονικά αντίγραφα με τα προσωπικά δεδομένα πολιτών, ενώ η εν λόγω «Πατριωτική Πράξη των ΗΠΑ» προβλέπει ακόμα και παρακολούθησης του συνολικού ενός κατηγορουμένου με τον δικηγόρο του!

ε) Με απόφαση του Μπους, που λήφθηκε προ ημερών και χωρίς να απαιτείται έγκριση από το Κογκρέσο, στο όνομα της «ανωμόθησια επισημοποιησας κατάστασης και για λόγους εθνικής άμυνας», συγκροτούνται ειδικά αμερικανικά

στρατοδικεία(!) με παγκόσμια εμβέλεια(!) όπου θα παραπέμπονται οι ύποπτοι για την εκδίκαση υποθέσεων τρομοκρατίας. Τέτοια στρατοδικεία είχαν λειτουργήσει μόνον επί Ρουζβέλτ την εποχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Με βάση την απόφαση Μπους, τα στρατοδικεία θα συγκροτούνται από τον υπουργό Άμυνας των ΗΠΑ και θα μπορούν να επιβάλλουν ακόμα και την ποινή του θανάτου, ενώ δε θα παρέχεται δικαίωμα στους «νόκους» να κάνουν έφεση κατά της απόφασης, ούτε στα αμερικανικά ούτε στα διεθνή δικαστήρια. Παράλληλα, η απόφαση Μπους, για παραπομπή των ύποπτων στα στρατοδικεία, δεν αφορά μόνον όσους συλ-

λαμβάνονται στο έδαφος των ΗΠΑ, αλλά και τους ύποπτους για τρομοκρατία που συλλομβάνονται στο εξωτερικό. Οι άλλες χώρες, δε (και κυρίως αυτές που έχουν υπογράψει διακηρυκτικές συμφωνίες με τις ΗΠΑ, όπως ...η Ελλάδα), υποχρεούνται να εκδώσουν τους ύποπτους, εφόσον το απαιτήσουν οι Αμερικανοί. Οσο για τις κατηγορίες που τους υπόπτον, θα γνωστοποιούνται μόνο εφόσον το επιθυμούν οι Αμερικανοί.

Με βάση το νομοσχέδιο «Πατριωτική Πράξη των ΗΠΑ», περιλαμβάνει φακέλωμα των πολιτών α-πό αστυνομία, τηλεκινηματικά και άλλες κρατικές αρχές, πρόσβαση των κατασκοπευτικών μηχανισμών σε αρχεία τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, ηλεκτρονικές αλληλογραφίες, φαξ και λίστες επιβατών που ταξιδεύουν σε αεροπορικές και οκτοπόδικες οικονομικές, ενώ παρέχει υπερεξουσίες σε αστυνομικές και άλλες αρχές για την αντιμετώπιση διαδηλώσεων! Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, που η «κρυμνοτερότερη» της Βρετανίας υπολόγησε να μην στήριξη νόμο μέχρι τα Χριστούγεννα, αποτελεί τη βρετανική έκδοση του «ευρω-τρομονόμου», που εκκωλύεται στην ΕΕ και

αναμένεται να πάρει ακόμα και κατά ένθετο τον Δεκέμβρη στις συνεδριάσεις των υπουργών Δικαιοσύνης και των αρχηγών των κρατών - μελών των «15».

Ζ) Οσο για το δικαίωμα της ενδημίας... «εξονθροποίησης» και αυτή! Μετά τις διάδικες δημοσκοπήσεις που «δε συμμορφώθηκαν», μετά την εξαγορά από το Πεντάγωνο του ιδιωτικού δορυφόρου, για να μη φτάνουν στο φακς φωτογραφίες από τους βομβαρδισμούς αεροπλάνων στο Αφγανιστάν, μετά την αντιστοίχη απόδοσή του υπουργείου Άμυνας της Γαλλίας, μετά την εντολή του προέδρου του ΟΝΕΙ στους δημοσιογράφους του σταθμού να μην κάνουν αναφοράς στις δολοφονίες παιδιών και γυναικών στο Αφγανιστάν από τις ΗΠΑ, μετά τη δήλωση Ράμσφελντ ότι «αίλιμο να πέσουν στα χέρια των Αμερικανών κομμάτια όσων βομβαρδισμούς ανέδωσαν εκίνες από την πρώτη επιχείρηση των Αμερικανών πεζοναυτών στο Αφγανιστάν(!)», ηρέθε και ο βομβαρδισμός εγκαταστάσεων του «Αλ Τζαρίν» σε τα αμερικανικά βομβαρδιστικά.

Ολα τα παραπάνω, όσο και αν μοιάζουν βγαλμένα από τους πιο νοσηρούς εγκεφάλους που σεναριογραφούν για ταίους του Χόλλινγουο, είναι, αστόχο, η πραγματικότητα που βιώνει σήμερα όλος ο κόσμος.

Την ίδια ώρα (όπως γράφουν οι «Asia Times» και αναδημοσιεύονται σε ελληνικές εφημερίδες στις 15/11/2001), το μέλλον, όπως το επιθυμούν οι «νεο-γκεσταπικές», περιγράφεται πλέον κάπως έτσι:

- Στην Wall Street Journal συγκροτούνται «αποκοπή» που ζητούν την «αναποκρίση» των παραστρατημένων Ε-Μπλουκ, εκτός από την επιπλέον «Απόλυση στην τρομοκρατία; Αποκρίματα»...

- Στους «Financial Times» δημοσιεύονται άρθρα από τον ευλόγιστο τίτλο «Η ανάγκη για ένα Νέο Ιμπεριαλισμό».
- Στους «New York Times» φλεονέκτικα αναλύσεις του τύπου ότι «η κρυφή γροβιά που κρατά τον κόσμο ασφαλή, ώστε να ανθούν οι τεχνολογίες του Σίλικον Βάλεϊ, ονομάζεται Στρατός-Επιβολή των ΗΠΑ, Αστυνομία, Ναυτικό και Σίμα Πεζοναυτών»...

Είναι ανεπίσημα φρασές ότι έχουμε φτάσει στο «παρά 5». Η θα αντισταθούν με νύχια και με δόντια η θα μας καταπεί η πιο ανώτατη βαρβαρότητα, που έχει γνωρίσει ως τα σήμερα η ιστορία του ανθρώπινου γένους.

N.M.

Ο Μπιν Λάντεν μεταμορφωμένος. Καλά να πάθει...

Πιθανό κάποιο συνάδεσμο να αναρωτηθούν τι θέλουμε και ανακατευόμαστε με τους αγρότες. Κάποια άλλα να τους καθιστούν υπεύθυνους για την κρίσιμη των αγροτικών προϊόντων ή κάποια άλλα να τους θεωρούν λίγο - πολύ πλάσιους. Μπορεί και κάποια άλλα να τους ξεχάξουν, παρασυρόμενοι από την κυβερνητική προπαγάνδα και τα ΜΜΕ, γιατί κλείνουν τους δρόμους με τις κινητοποιήσεις τους, δυσκολεύουν τη μεταφορά άλλων προϊόντων, προσάδων κλπ.

Εμείς, με τα δύο άρθρα αυτής της επιμερίδας, θα προσπαθήσουμε να ανατρέξουμε ακριβώς αυτή τη λογική και να τεκμηριώσουμε, γιατί είναι δίκαιος ο αγώνας τους, γιατί επιβάλλεται να συμπαρτασθούν στο δίκαιο αγώνα των

αγροτών, αλλά να σταθούν πλάι τους, να πάρουμε μέτρα ενεργού συμπαρτάσσης, με συγκεκριμένες ενέργειες από όλα τα ομασεία της δύναμης της Ομοσπονδίας, αλλά και πιο ειδικά από τα ομασεία που βρίσκονται στις περιοχές, όπου υπάρχουν αγροτικές κινητοποιήσεις. Θα θέλαμε, λοιπόν, πρώτα απ' όλα, να ξεκαθαρίσουμε ότι εμείς δε συμπαρτασκόμαστε γενικά στους αγρότες, αλλά είμαστε συμπαρταστές και αλληλέγγυοι με το κομμάτι αυτό που είναι το θύμα της αναπροτιμής πολιτικής της κυβέρνησης, που είναι θύμα των τραπέζων, των εισαγωγικών γεωργικών μηχανημάτων, που είναι θύμα της ΕΕ, που οι τιμές των προϊόντων τους δεν φτάνουν τα εξοδα τους. Είμαστε μ' αυτούς που βία θέλει η

ΕΕ και η κυβέρνηση να τους διώξει από τον τόπο τους. Με λίγα λόγια είμαστε αλληλέγγυοι και στηρίζουμε τον αγώνα των αγροτών που παλεύουν με το κόψιμο, το νερό, το λάσπια, τα μηχανήματα και όχι μ' αυτούς που την αγροτική δουλειά τη γιχαρίζουν από μακριά και πολλές φορές μόνο από την τηλεόραση. Τα προβλήματα που σήμερα απασχολούν την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους γενικά, δεν είναι προβλήματα που απασχολούν τους αγρότες; Το Ασφαλιστικό δεν είναι ζήτημα κοινής πλῆξης, αφού η σύνταξη του ΟΓΑ είναι 45.000 και τις συντάξεις ανταποδοτικού χαρακτήρα τις παίρνει ο ένας από τους συζύγους, γιατί δεν υπάρχουν λεφτά να πληρώνουν ασφαλιστρα για δυο συντάξεις;

Η Υγεία δεν είναι το ίδιο και γεωτέρα υποβαθμισμένη στην ύπαιθρο; Η Παιδεία διαφέρει σε τίποτα; Στα ίδια υποβαθμισμένα σχολεία δεν πάνε τα παιδιά μας; Ολοι δεν πληρώνουμε τα φροντιστήρια; Η ανεργία δεν πλήττει το ίδιο τις οικογένειές μας, τα παιδιά μας δεν αντιμετωπίζουν το πρόβλημα της ανεργίας; Επίσης, τι να κάνουμε για παράδειγμα, οι Οικοδομοί της Θεσσαλίας όταν ξεκληριστούν οι αγρότες, πώς θα χτίσουν σπίτι όταν οι τιμές για το βαμίδι είναι κάτω του κόστους; Τα προβλήματα λοιπόν είναι κοινά και από κοινό πρέπει να αντιμετωπιστούν. Είναι φανερό ότι είναι η ίδια αντιλαϊκή πολιτική που ξεκληρίζει τους αγρότες, μ'

Γιατί ξεσηκώνονται και πάλι οι

Ολοι, πλέον, παραδέχονται ότι η Ελλάδα αντιμετωπίζει σοβαρό αγροτικό πρόβλημα. Το αποδέχτηκε εν πολλοίς και ο πρωθυπουργός, δηλώνοντας ότι τα δύο κριτήρια, δυνατότερα και οφεικότερα σημασία σχετικά προϊόντα, το βαμβάκι και ο καπνός -στην καλύτερη των οποίων αποχολοούνται πάνω από 160.000 ελληνικές αγροτικές οικογένειες- αντιμετωπίζουν πρόβλημα.

Βεβαίως, ουδείς θα μπορούσε να μην αναγνωρίσει την ύπαρξη αγροτικού προβλήματος, όταν, την τελευταία δεκαετία, αναπτύσσονται, σχεδόν κάθε χρόνο, μαζικοί και δυναμικοί αγροτικοί αγώνες, οι οποίοι και αυτό το διάστημα βρίσκονται σε εξέλιξη. Και ουδείς θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι η αγορά βγαίνει στους δρόμους του αγώνα από «χούι» ή από «χέιμ» κι όχι γιατί αντιμετωπίζει πρόβλημα, χωρίς να κινδυνεύει να χαρακτηριστεί «αφετός» ή «βαλτός».

Όμως, ενώ όλοι παραδέχονται ο αγροτικό πρόβλημα, πολλοί λένε - γίνεται οι κομμουνιστές- Λένε σε τι, ακριβώς, συνίσταται και πού κυριάζει ο φασελας. Και δεν αρκούνται να «τιχάζουν» αλλά να «ση τούτους» παράλειψη, που εξηγείται, καθώς η αναφορά στην ουσία του προβλήματος θα έπληττει, στα μάτια των αγροτών και του ελληνικού λαού, μια κυρίαρχη πολιτική επιλογή της άρχουσας τάξης της χώρας, που υπολείπεται να με την ενάξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ και την πλήρη ενσωμάτωσή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Από ο αγροτικός τσάκος είναι αυτός ο οποίος, προπάντων, σφραγίζεται με την ελληνική πορεία στην ΕΕ - η μόνη κοινή ευρωπαϊκή πολιτική, εδώ και χρόνια, είναι η Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ)- ενώ και ο αυτόν προωθούνται, με σχέδιο και πρόγραμμα, αντιστατικές αναδιορθώσεις, που στοχεύουν στην ενίσχυση των καταπιεσμένων δομών.

Επομένως, πάνω στο νέο «αγροτικό ζήτημα», που δημιουργήθηκε την τελευταία 20ετία, «αναζητούν» πολλά και «επινεύδουν» πολλοί, εν πρώτοις

τα δύο κόμματα εξουσίας στη χώρα μας. Γι' αυτό και δεν κοινομαζέται, ως «πγή» των αγροτικών προβλημάτων, η αναπροτιμής πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την οποία εφραβρίζουν οι εκάστοτε ελληνικές κυβερνήσεις. Αντίθετως, επιχειρείται να φορτωθεί η ενόχη είτε στην... οικονομότητα των εκάστοτε υπουργών Γεωργίας και πρωθυπουργών της χώρας μας, είτε στην... μη προσημοσοτικότητα των Ελλήνων αγροτών στις νέες συνθήκες, που δημιουργεί η λεγόμενη παγκοσμιοποίηση.

Το ρόλο της «δουλονομίας» για το «θόλωμα των νεφών» έχουν αναλάβει οι «καθ' εξόν» και «κατ' επ'αγγέλιον» φώτες και αποπέντες. Διά του λόγου το αληθές, αρκεί να παρακολουθήσει κανείς μια από τις συζητήσεις που γίνονται, από το διάστημα, στην τηλεόραση με τη συμμετοχή στελεχών των ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ και υπό το αυτονόητο «πλάσι» ή και «μηλιμένω» τηλεπροσωστών.

Ας επιχειρήσουμε, όσο πιο απλά μπορούμε, να εξηγήσουμε σε τι συνίσταται, που οφασέεται και πώς μπορεί να ληθεί το νέο αγροτικό πρόβλημα της Ελλάδας.

Εν πρώτοις, το πρόβλημα συνίσταται στην απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να μωσεί δραστικά την αγροτική παραγωγή και τον αγροτικό πληθυσμό της χώρας μας.

Το γιατί το γιχαρίζουν πολλοί, αλλά το λένε λίγοι. Η ΕΕ, οι πολυεθνικές και το μονοπώλιο της οποίας α-νταγωνίζονται ακόμα κι οδωσούατος, με τα μονοπώλια και τις πολυεθνικές των άλλων μεγάλων καταπιεσμένων κρατών και δε δύνανται, στη ουσία, να έχουν λύσιμος δυνατότητες αύξησης των κερδών τους, θεωρεί ότι το ελληνικό αγροτικό προϊόν δεν είναι ανταγωνιστικό, επειδή είναι πολύ ακριβό, λόγω του υψηλού κόστους παραγωγής τους κι επειδή δεν είναι τυποποιημένα. Υποστηρίζει, δε, ότι για να καλυφτεί τις δικές της καταναλωτικές ανάγκες πρέπει κι αγορά, από τρεις φορές, πολύ πιο φτηνά προϊόντα κι επικαλείται ότι, στα πλαίσια του διεθνούς ανταγωνι-

σμού και της παγκοσμιοποίησης, πηξέεται και από τις ΗΠΑ να σταματήσει να επιδοτεί τα ευρωπαϊκά προϊόντα, διότι «όπως λέει ο Αμερικανός» έτσι προκαλείται «θέσητος ανταγωνισμός» και «βελούεται» η «ελεύθερη» αγορά» (Νοβέμβριος, δε λένε το ίδιο για τον αυτό τους και η αμερικανική κυβέρνηση συνεχίζει να επιδοτεί οδρά τους Αμερικανούς «φάρμας».)

Στα πλαίσια αυτής της απόφασης, και προκειμένου να γίνει πιο ανταγωνιστικό στην παγκόσμια αγορά το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, λαμβάνονται συνεχώς μέτρα για τη μείωση της α-γροτικής παραγωγής.

Εκεί αποσκοπών οι ποσοστιαίες που έχουν τεθεί στο σύνολο, πλέον, των ελληνικών αγροτικών προϊόντων. Και όταν λέμε ποσοστιαίες εννοούμε ότι τίθεται ένα όριο προς τα πάνω - είτε σε τομιακό, είτε σε τοπικό - δε είτε σε εθνικό επίπεδο - το οποίο ο παραγωγός και η χώρα συνολικά δε δικαιούνται να ξεπεράσουν. Αν ξεπεραστούν, τότε ο παραγωγός τιμωρείται με πρόστιμο «νομομαζέται πρόστιμο συνυποθεωθέντων» το οποίο και πληρώνει μέσω της

μείωσης της επιδότησης, με αποτέλεσμα να μειώνεται η τιμή του προϊόντος.

Το πρώτοσάνος εδώ είναι ότι ο παραγωγός αγροτικών προϊόντων τιμωρείται, επειδή κάνει καλά τη δουλειά και οι αγρότες, ένα φαινόμενο που δεν παρατηρείται σε κανέναν άλλο παραγωγικό τομέα, αφού είναι λογικό ο κάθε παραγωγός να προσπαθεί να παράγει όσο το δυνατόν περισσότερο, για να αυξήσει το εισόδημά του.

Εκεί αποσκοπών κι άλλα πολλά μέτρα που λαμβάνονται στις Βρυξέλλες, όπως οι αναγκαστικές στρατιωτικές προπονήσεις στις καλλιέργειες, η οργανώση, η πρόβλεψη ανταπόδοσης κλπ.

Αλλά, όπως είναι αναμενόμενο, η μείωση της παραγωγής οδηγεί σε μείωση του εισοδήματος δε σε αναγκαστικό ξεκληρίσματος των αγροτών. Αυτοί που πληττόνται είναι οι μικροί και μεσοί αγρότες, καθώς δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στις δυσκολίες και να υπερβούν τα εμποδία κι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν το χωράφι και να φύγουν από το χωριό τους, αναζητώντας άλλο λόγο επηγγελίμω.

Αυτό ακριβώς θέλει η Ευρωπαϊκή Ένωση - διοικητικώς σπύκος της είναι η συρρικνωμένη του αγροτικού πληθυσμού στην Ελλάδα, από 18% του οικονομικού ενεργού πληθυσμού, που είναι σήμερα, στο 7% - να περάσει η γη, η παραγωγή και το αγροτικό εισόδημα στα χέρια λίγων «υποεπιχειρηματίων» - νεοεπιχειρηματίων. Κι όταν επιτευχθεί αυτός ο στόχος είναι, σχεδόν σίγουρο ότι δε θα ισχύουν παρ περιορισμούς στις καλλιέργειες, ποσοτώσεις στην παραγωγή και πρόστιμο συνυποθεωθέντων και θα δύναντο αυξημένες επιδοτήσεις, αφού η ΕΕ θα ενδοφύρεται να βοηθήσει τους νεοεπιχειρηματίες - μεγαλοκαπιταλιστές να αυξήσουν συνεχώς το κέρδη τους. Αλλά, και σήμερα το κάνει, ενόχιοιτος, με κάθε μέτρο, τους μεγαλοεπιχειρηματίες που αποχολοούνται στην αγροτικό τομέα, ιδίως στη Βόρεια Ευρώπη.

Βα ρωτούμε κάποιος; Αφού αυτή η διαδικασία εξελίσσεται επί χρόνια, γιατί δεν αντεδρόσαν εγκαίρως οι αγρότες και γιατί, ανόητων, τόσο αγών, γιατί δεν αντεδρόσαν τόσο αγών. Οι αγρότες δεν ενωμοθήσαν ποτέ ξεχωριστά και σωστά ή αυτή η

αυτή που ζούμε και οι οικοδόμοι και όλοι οι εργαζόμενοι.

Αντί, λοιπόν, να ρίχνουμε ανάθεμα σ' αυτούς που κλείνουν τους δρόμους, αντί να παίζουμε το χαρτί της κυβέρνησης, συκοφαντίας των αγώνων των αγρών, αντί να συμβάλουμε στον τεχνητό διαχωρισμό εργαζόμενης αγροτιάς - εργαζομένων, να δούμε τα πράγματα από άλλη σκοπιά, από τη σκοπιά τη δική μας, των δικών μας συμφερόντων. Και το δικό μας συμφέρον πάει χέρι - χέρι με τα συμφέροντα των αγρών. Δίκαια, λοιπόν, αγωνίζονται οι αγρότες, δίκαια κλείνουν τους δρόμους, δίκαια παλεύουν ενάντια στο βίαιο ξεκλήριμά τους, που η κυβέρνηση και η ΕΕ επιδιώκουν.

Γι' αυτό, είναι ανάγκη η δημιουργία ενικού

μέτωπου πάλης. Ενιαίο μέτωπο απέναντι στην πολιτική του κεφαλαίου και της κυβέρνησης, ενιαίο μέτωπο αντίστασης και αναρροής απέναντι της πολιτικής και αυτών που την εκφράζουν. Ακριβώς αυτό φοβάται η κυβέρνηση και γενικά οι κρατούντες και γι' αυτό προπαγάνδα να συκοφαντούν τον αγώνα των αγρών, να τον ξεκινούν από τους αγώνες των άλλων εργαζομένων και κατ' επέκταση από τα γενικότερα προβλήματα. Μ' αυτή τη λογική στηρίζουμε και είμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των αγρών και κολλούμε τα συστήματα να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους με κάθε τρόπο, να σταθούν κοντά στον τίμο αγώνα των αγρών. Ο αγώνας των αγρών είναι και δικός μας αγώνας, είναι παρακαταθήκη για τους αιώνιας αγώνες μας.

αγρότες

διαδικασία και μόλις κατάλαβαν τι συμβαίνει και που οδηγούνται ανέπιδροση, αυτό δείχνουν οι μετωπιαίες αγροτικές κινητοποιήσεις της τελευταίας δεκαετίας: βρισκόμενος, υποστά τους την διαίληξη των ελληνικών κυβερνήσεων, η «ραφισία» των ΜΑΤ και την «δρέπανο» των αγροτοδικών.

Το παράδειγμα των καταπορευμάτων της Ελασσόνας είναι χαρακτηριστικό. Από το 1994 είχαν αντιληφθεί ότι η κατακολλημένη οδηγία ήταν ορασημό και ανέπιδροση μέσω με μαζικότερες και δυναμικότερες κινητοποιήσεις. Οι κυβερνήσεις, αντί να συμπαράσταν τον αγώνα τους και να λάβουν μέτρα για τη σωτηρία τους, «πέραιναν» από δικαστήρια όλοι τους συμμεταίχτες στον αγώνα και τους τιμωρούν σκληρά, με αποτέλεσμα να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις, αποδεχόμενοι, εν πολλοίς, τη μοίρα του ξεκλήρισμά τους.

Σήμερα, οι αγροτικές αντιδράσεις είναι τόσο μαζικές και έντονες, όσοι οι αγρότες βλέπουν να ανοίχεται ανομοιοπα στο σκληρό το μέτρο να το ξεκλήριμά τους, δεν είναι άλλωστε, τυχαίο ότι τα «πνεύματα αναταρα» όταν έγινε αντίληπο τόσο καταπορευτικός για τους μικρομεσαίους παραγωγούς είναι ο νέος κανονισμός της ΕΕ για το βαμβάκι οι όταν μασβητείται ότι στις Βρυξέλλες αποσφραγίζεται το κόμμο των επιδοτήσεων στα κέντρα, που οδηγεί σε ολοκληρωτικό ξεκλήρισμα τους καταπορευμένους...

Είναι, λοιπόν, παρήγορο κι ελπιδοφόρο το γεγονός ότι η αγροτιά της Ελλάδας συνειδητοποιεί πως και γιατί είναι ενάντια να το αγροτικό πρόβλημα της χώρας μας και γι' αυτό μάχεται στους δρόμους για την ανατροπή της αναγκαστικής πολιτικής της κυβέρνησης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης και για την εφαρμογή μιας άλλης πολιτικής, φιλοαγροτικής, που να αναπτύσσει την αγροτική οικονομία σε παραγωγική βάση και να ανταποκρίνεται σε συγχρονισμένες διαπορευτικές ανάγκες του ελληνικού λαού...

Π.Ρ.

ΟΙ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΑΦΟΡΟΥΝ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

Το μαύρο μέτωπο του κεφαλαίου και οι «Πόντιοι Πιλάτοι»

Ο μεγάλος αγώνας των αγρών που αναπτύσσεται αυτή την περίοδο σε ολόκληρη την Ελλάδα, είναι αγώνας που αφορά όλους τους εργαζόμενους, όλα τα λαϊκά στρώματα.

Είναι αγώνας ενάντια στην αναγκαστική πολιτική της κυβέρνησης και της ΕΕ, που στόχο της έχει να συγκεντρώσει την αγροτική παραγωγή και τη γη σε λίγους μεγαλαγόρους, ξεκλήριζοντας τους μικρομεσαίους αγρότες.

Είναι αγώνας ενάντια στην ίδια πολιτική που πελατειαρίζει τα κέρδη και την ασοδοσία των εμπροβομικών, των τραπεζιτών και των πολυεθνικών. Που προκαλεί μαζική φτώχεια, ανεργία, λιτότητα και καταργήση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων στους εργαζόμενους. Που οδηγεί στη χρεοκοπία τα μικρομεσαία αγροτικά νοικοκυριά και τους συνεταιρισμούς τους.

Ακριβώς επειδή έχει τέτοιο χαρακτήρα, ο αγώνας των αγρών θέεται η λυσωμένη αγωγή της κυβέρνησης, των μηχανισμών του κράτους, της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των πολιτικών δυνάμεων, που θεωρούν μονόδρομο την ΕΕ, την ΟΝΕ και την «Ατζέντα 2000».

Όλοι μαζί, αυτοί που ευθύνονται για τα σημερινά αδέξια της αγροτικής οικονομίας και των αγρών, προσηπαιούν ότι κατανοούν τα προβλήματα τους, αλλά δεν εγκρίνουν τις κινητοποιήσεις τους, επειδή θέλουν μέσα από τον «κοινωνικό διάλογο» να τους αναμορτώσουν στην πολιτική τους και να τους υπατάξουν στα συμφέροντα των εμπροβομικών.

Συμφωνούν με την «Ατζέντα 2000» να συρρικνωθεί η αγροτική παραγωγή για να προσαρμοστεί στη λεγόμενη παγκοσμιοποιημένη αγορά, όπου 1 μ. άνθρωποι πενιάρει και κατηγορούν τους αγρότες ότι δεν ενδιαφέρονται για την ποιότητα των προϊόντων τους και την προστασία του περιβάλλοντος. Την ίδια όμως περίοδο νομιμοποιούν τη νοθεία του λαδιού με σπασίλα, προωθούν τη χρησιμοποίηση των μεταλλικών καλλιεργειών με απορροφητικές συνθήκες να το περιβάλλον και τη δημόσια υγεία, και ιπνονομούν την υγεία των λαών με τις ομόνες, τις διοτικές και τις τρελές γελαδίες.

Συμφωνούν στο δραματικό περιορισμό των γεωργικών δαπανών, να να διαθεθούν τα κονδύλια αυτά στη δημιουργία του Ευρωστρατού και της Ευρωσυννομίας και κατηγορούν τους αγρότες ότι θέλουν να ζουν, χωρίς να δουλεύουν, με τις κοντινές επιδοτήσεις.

Προβάλλουν τις επιδοτήσεις, για να συγκυλιώσουν το χαρακτήρα της ΕΕ και το στόχο αυτών των επιδοτήσεων, που είναι η δραστη μείωση των τιμών των αγροτικών προϊόντων, για να αυξηθούν τα κέρδη των εμπροβομικών και των πολυεθνικών. Για να κερμούν ότι οι αγροτικές επιδοτήσεις είναι σπασί επιδοτήσεις και τα κέντρα που δίνουν αυτές βιωσιμότητας, για να αυξηθούν τάχα στη λύση του προβλήματος της ανεργίας.

Μετακινούν σε εξομολογητικό επίπεδο τις τιμές των αγροτικών προϊόντων για να συμφέρουν τάχα τον καταναλωτή, αλλά η φηλοζία ανάμεσα στις τιμές του αγροτιά και του καταναλωτή α-

νοίγει κάθε χρόνο, με αποτέλεσμα τα κέρδη των εμπροβομικών να εκτινώνουν στο ύψος.

Σαν «Πόντιο Πιλάτοι» κατηγορούν τους αγρότες ότι δεν κάνουν αναδιαρθρώσεις, αλλά δεν τους λένε με ποιος νέος καλλιεργέας θα αντικαταστήσουν τις υπαχουσές.

Κατηγορούν την κατακολλημένη στην ΕΕ και στη χώρα μας, για να προστατεύσουν, τάχα, τη δημόσια υγεία, αλλά στα πλαίσια του ΠΟΕ (Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου) θα αυξήσουν τις εξαγωγικές κημάτων και τογώνων, κυρία από τις ΗΠΑ, επειδή η ανάγκη της ΕΕ σε κηματα είναι δυομιση φορές μεγαλύτερη από την παραγωγή.

Περιορίζουν δραματικά την παραγωγή βασικών αγροτικών προϊόντων, όπως βαμβάκι, λάδι, οπωροκηπευτικά, σιτηρά, αλευριό και γάλα, σπασί και άλλα, με ποσοστά και πρόσθια συνυπενηπότητες και αδιαφορούν για το έλλειμμα στο αγροτικό εμπορικό ισοζύγιο, που ξεπερνάει το 1 δισ. δολάρια.

Διασηπίζουν την κοινωνική τους ευαισθησία προς τους αγρότες, αλλά παραβλέπουν ότι οι συντάξεις για 480.000 συνταξιούχους αγρών που παύουν σύνταξη 48.000 δρω. μήνα, είναι ίσως με τα κέρδη μας χρονιάς της Εθνικής Τράπεζας.

Όλη αυτή η βρώμικη προσπάθεια της κυβέρνησης, της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των πολιτικών δυνάμεων, που με την πολιτική τους εκφράζουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου και θεωρούν μονόδρομο την «Ατζέντα 2000» και τη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση, έχει ξεκλήρισμα στους αγρότες.

Να σπλώσουν το δίκαιο αγώνα των μικρομεσαίων αγρών, που διεκδικούν να θύσουν με ο εργαζόμενα στα χωρά τους και στα χωράρια τους και να μην προτείνουν στα τους των ανέργων των μεγαλοεπιτελών.

Να διαπονηούν την ενότητα τους. Να τους απομονώσουν από τα άλλα λαϊκά στρώματα που εξ αντικειμένου έχουν κοινό συμφέροντα και αν είναι δυνατό να τα σπρώξουν εναντίον τους.

Σε αυτούς τους στόχους πρέπει να αντισταθούν με αποσοφιστικό τρόπο όλα τα λαϊκά στρώματα, με πρωτοπόρους τους εργοτοπίαλληλους και τα εκφράζουν έμπροσθεν την αλληλεγγύη τους στην οργανωμένη αγροτιά. Η οργανωτική συμπαράσταση των λαϊκών κοινωνικών στρωμάτων θα είναι αποτελεσματική αν έχει μόνιμα χαρακτηριστικά και δεν είναι ευκαιριακή.

Στο μαύρο μέτωπο της κυβέρνησης, του κεφαλαίου και των πολιτικών δυνάμεων που το υπηρετούν, επιβάλλεται, με πρωτοβουλία των εργατοπίαλληλων, να αντιπαράσταν το μέτωπο των λαϊκών κοινωνικών δυνάμεων και κινήσεων, με στόχο όχι μόνο την άμυνα, αλλά την αντίθεση για συνολική ανατροπή αυτής της ανακλιτικής πολιτικής που εξουθενώνει όλα τα λαϊκά στρώματα και δημιουργία των πολιτικών προϋποθέσεων για την εφαρμογή μιας συνολικής εργατικής - φιλοαγροτικής πολιτικής, που να εκφράζει τα συμφέροντα του λαού και της χώρας.

Ο εργαζόμενος του ευρώ και στην υλική μορφή του από την 1η Γενάρη του 2002 σηματοδοτεί την επίσημη κατάρτιση των εθνικών νομισμάτων της ΟΝΕ, στη λέγόμενη «εργαζόμενη». Πρόκειται για τα εθνικά νομίσματα των 12 από τα 15 κράτη της ΕΕ τα οποία είναι: Αυστρία, Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ισπανία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Πορτογαλία και Φινλανδία. Στην ΟΝΕ δε συγκαταλέγονται 3 κράτη της ΕΕ: Βρετανία, Δανία, Σουηδία, τα οποία θα διατηρήσουν τα εθνικά τους νομίσματα.

Ο ισότιμος μετατροπής των εθνικών νομισμάτων με το ευρώ έχουν αποφασιστεί προ καίρου. Πρόκειται για τις λεγόμενες «σπέρδρες» και «αυτάκλιτες» ισότητες. Στην περίπτωση της Ελλάδας αποφασίστηκε η «ισοτιμία» και «αυτάκλιτη» αντίστοιχη προς τα 340.750 δραχ, για 1 ευρώ.

Για να υπολογισθούν τα ποσά από δραχμές σε ευρώ, διαιρούμε το ποσό των δραχμών με την τιμή μετατροπής (της 340.750) και στραγγιλοποιούμε κρατώντας μόνο τα δύο δεκαδικά ψηφία. Όταν το τρίτο δεκαδικό ψηφίο είναι ίσο ή μεγαλύτερο από το 5 στραγγιλοποιούμε προς τα πάνω, δηλαδή το δεύτερο δεκαδικό αυξάνει κατά μία μονάδα. Αντίθετα, αν το τρίτο δεκαδικό είναι μικρότερο του 5, η στραγγιλοποίηση γίνεται προς τα κάτω, δηλαδή το δεύτερο δεκαδικό παραμένει ως έχει. Με άλλα λόγια τα ποσά σε δραχμές μετά τη μετατροπή τους σε ευρώ στραγγιλοποιούνται προς το πλησιέστερο εκατοστό του ευρώ (δηλαδή στο 1 λεπτό ή οσέντ, που

Το ευρώ μέτρο σύγκρισης των εισοδημάτων στην ΟΝΕ

είναι και τα χαμηλότερα σε α-ξία νομίσμα. Για να μετατρέψουμε ποσά από ευρώ σε δραχμές πολλαπλασιάζουμε το ποσό σε ευρώ με το συντελεστή μετατροπής, δηλαδή με το 340.750.

Να επισημανθεί ότι η ποσότητα μετατροπής (340.750) σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να στραγγιλοποιήθει.

Παράδειγμα: 5.000 δραχ, διαιρούμε με την ισοτιμία μετατροπής (340.750) ισούμαστε με 14,6795 ευρώ. Ετσι με βάση τους κανόνες στραγγιλοποίησης οι 5.000 δραχ, αντίστοιχες με 14,67 ευρώ. Αντίθετα, οι 10.000 δραχ, ισούμα-

τούν με 29,347 ευρώ και στη συγκεκριμένη περίπτωση η στραγγιλοποίηση γίνεται προς τα πάνω, δηλαδή στο 29,35 ευρώ (29 ευρώ και 35 λεπτά).

Με τον ίδιο τρόπο και ακολουθώντας τους ίδιους κανόνες στραγγιλοποίησης, μπορούμε από τώρα να υπολογίσουμε τους μισθούς, τις συντάξεις και κάθε άλλο είδος εισοδήμα που θα παίνομε από την 1η Γενάρη του 2002. Ετσι, συντάξιόλογος με μηνιαία κίνηση 152.000 δραχμές, από την 1η Γενάρη θα πληρώμε με 446,1 ευρώ (446 ευρώ και 1 λεπτό).

Οι δηλώσεις φόρου εισοδή-

ματος φυσικών προσώπων που θα υποβληθούν στις αρχές του 2002 (και οι οποίες αφορούν τα εισοδήματα του 2001) θα είναι σε δραχμές, καθώς σε όλες τις σχετικές απόψεις (με τα εισοδήματα, τις «παύσες» κ.λπ.), τα σχετικά ποσά αναγράφονται στο εθνικό νόμισμα. Ο υπολογισμός του φόρου θα γίνει με την ισχύουσα φορολογική κλίμακα, αλλά η όποια επιστροφή ή επίπλεον καταβολή φόρου θα γίνει σε ευρώ, με βάση το συντελεστή μετατροπής. Οι ελεύθεροι επαγγελματίες από την 1η Γενάρη του 2002 και μετά θα υποβάλλουν τις περιόδους δηλώ-

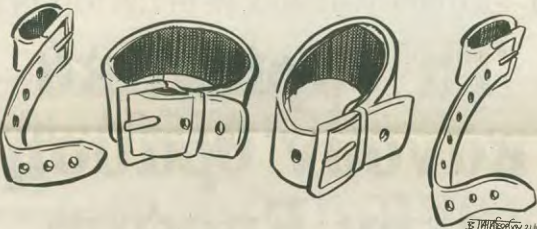
σεις ΦΠΑ μόνο σε ευρώ. Εννοείται ότι μετά την ημερομηνία αυτή η παρακράτηση του φόρου στους μισθούς και τις συντάξεις θα γίνεται σε ευρώ, καθώς τα σχετικά ποσά θα πληρώνονται μόνο σε ευρώ.

Οι όροι των συμβάσεων που έχουν υπογραφεί σε δραχμές παραμένουν οι ίδιοι. Για παράδειγμα σε όροι των δανείων στις τράπεζες (επίτοκα, άλλες επιβαρύνσεις κ.α.) δεν αλλάζουν. Το ίδιο συμβαίνει και με τους όρους αποπληρωμής των πιστωτικών καρτών, των δόσεων που καταβάλλονται για την αποπληρωμή σπουδαίστες σε αποπληρωμής κ.λπ. Σε κάθε

περίπτωση ισχύει η λεγόμενη αρχή της συνέχειας των συμβάσεων. Κανείς δεν μπορεί να επικαλεστεί το ευρώ, για να αναπροσμετρήσει αυτούς τους όρους, παρά το γεγονός ότι ο διάφορος επιτήδειος σε αυτές τις περιπτώσεις καρδοκάνει. Ετσι, τα εργαζόμενα νομισματικά τουλάχιστον τους πρώτους μήνες του 2002 θα πρέπει να μελετήσουν τους σχετικούς λογαριασμούς με γνώμονα πάντα τους κανόνες στραγγιλοποίησης.

Το ίδιο ισχύει και για τυχόν καταθέσεις που υπάρχουν στις τράπεζες. Η μετατροπή τους σε ευρώ θα γίνει στις 31 Δεκεμβρίου από τις ίδιες τις τράπεζες, χωρίς να χρειαστεί ο πελάτης κάποια από τα τους καταθέτες. Εννοείται ότι το ονομαστικό επίτοκο ταυμειρωμάτων θα παραμένει όπως έχουν και δεν πρόκειται να αλλάξουν λόγω της μετατροπής. Στην πραγματικότητα η δόξα με την 1η ετήσια στην ΟΝΕ είναι μια απλή υποδιαίρεση του ευρώ. Δεν υπάρχει κανένα «ποσοστό» διάφορο ανάμεσα στα δύο νομίσματα. Οι καταθέτες, αν το επιθυμούν, μπορούν από τώρα να μετατρέψουν τους λογαριασμούς τους σε ευρώ. Εννοείται, ωστόσο, ότι οι όποιες δυσκολίες μπορεί να γίνουν το τέλος του έτους θα γίνονται μόνο σε δραχμές.

Η δυσκολία για τα εργαζόμενα νομισματικά δε βρίσκεται στις μετατροπές, αλλά στην ισότητα. Αρχή ή νόμος που οι συνήθιστοι χωρίς να υπάρχει ανάγκη να διαμοιμή ή να πολλαπλασιάζουμε. Το μοναδικό κριτήριο έτσι κι αλλιώς είναι το εισόδημα, που αποτελεί και το μέτρο της φτώχειας και του πλούτου.

Προβιοπολιτισμός στη ζώνη του ευρώ

Μέτρα ανεργίας και εκμετάλλευσης

Από το τελευταίο και μόνο νομοθέτημα «εκσυγχρονιστών», αποκαλύπτεται ότι όποιος υποστηρίζει την άποψη για ...φιλολαϊκά φορολογικά μέτρα, πρέπει να διαθέτει πολύ θράσος

Γενικευμένο κλίμα ευφορίας επιχειρούν να δημιουργήσουν τα τελευταία εκκοκισμένα και φιλοδημοκρατικά Μέτρα της ηλεκτρονικής και έντυπης δημοσιογραφίας, με αφορμή την ανακίνηση των μέτρων Χριστοδουλάκη για τη φορολογία. Ενδεικτικό είναι ότι «Τα Νέα» μιλούν για «ΔΙΠΛΟ ΔΩΡΟ για τους μισθωτούς με τις ελαφρύνσεις». Είναι εμφανές ότι τα διάφορα «παπαγαλικά» επιδόματα και πάλι να δημιουργήσουν κλίμα. Εννοείται για την κυβέρνηση, υποτίθεται. Προκρίτει όμως το ερωτήμα: Με αυτά που έχουν γίνει μέχρι σήμερα στην Ελλάδα και αυτά που προκρίνει να ομβούν στον μέλλον, μπορούν οι ξένοι διαμορφωτές της κοινής γνώμης να ξερατούν έτσι, ανούστολα, τον κόσμο με αναπαράστα βάραι και φησιστές: Ο άνθρωπος, βέβαια, τα ποσά τους κινούν... Γι' αυτό πληρώνουν. Να δουλέψω... φικία για κινούνται χωρίς κόρδελές. Σε μια χώρα που - σκουνο, σκουνο - οφώμαμε με δεικτές κατατέμενης του βαθμού οικονομικής ανώτατης, που παρουσιάζει πρόφαση η ΟΟΣΑ, ξεβέρλοσε στον τομέα αυτό ακόμα και τις ΗΠΑ και βρίσκεται πλέον στην

ίδια θέση με την Τουρκία των «κλεινών κελών... Πολύ απλά, τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια συνεχής αναοδούρνη πλάκται σε Άγια χείρα, σε μερικές γυλιώδες ή δεκαδίκτες γυλιώδες άτομα, ενώ παράλληλα με τη διαδικασία αυτή συντελείται και μια άλλη... παραπλευση, η εξάλειψη της φτώχειας και η υπονόμευση του βιοτικού επιπέδου κατοικημένων πολιτών.

Αλλά, όπως αποφασίστηκε να αντιπαρεταθούν στη σφαίρα της φορολογίας, θα πρέπει να ανατεθεί και με τις στο φορολογικό έργο της κυβέρνησης. Και συγκεκριμένα θα κάνουμε μια ουσιαστική αναφορά στις διατάξεις του φορολογικού Νόμου 2873/2000 που ανώτατους τον Κρατικό Προϋπολογισμό του 2001, το ανακαλύπτει Σχέδιο Νόμου με τίτλο «Επίστροφη της ενεργητικότητας και άλλες διατάξεις» και τα τελευταία μέτρα Χριστοδουλάκη. Με βάση αυτά είναι αρκετό στον αναγνώστη να κατανοήσει το σήμα και τον προσανατολισμό της φορολογικής πολιτικής της κυβέρνησης. Εκεί θα δοίμε αν η φορολογική πολιτική είναι εργαλειακή, με στόχο την ενίσχυση της κεφαλαιοκρατικής ομο-

οδούσης, όπως υποστηρίζουμε εδώ, ή υιοθετώντας δόξα σε φτωχούς και άπορες κορδαίες, όπως υποστηρίζουν άλλοι.

Με το νόμο 2873 που ψηφίστηκε πέρο:

- μειώνεται ο συντελεστής φορολογίας κερδών των ανώνυμων εταιριών που οι μετοχές τους δεν είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο από 40% σε 37,5% το 2001 και σε 35% το 2002
- μειώνεται, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο η φορολογία κερδών όλων (ελληνικών και ξένων) των τραπεζών που λειτουργούν στην Ελλάδα
- μειώνεται από 40% σε 35% ο συντελεστής παρακράτησης φόρου που γίνεται στους τραπεζίτες που αποκτούν στη χώρα μας ελλοδαπές επιχειρήσεις
- μειώνονται οι συντελεστές παρακράτησης φόρου εισοδημάτων των ξένων επιχειρήσεων από εργοληπτική κατασκευή δημοσίων και ιδιωτικών έργων.
- Η ωφέλεια των μεγαλύτερων επιχειρημάτων, μόνο από τις παραπάνω βελτιώσεις, είναι 122 δισ. δραχμές το χρόνο (!), όμο δηλαδή εκτμιά της α-

πλόσης εσοδών το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Το σκόνηλο των ανακάλυψε, βέβαια ήταν η προτροπία για τη φορολογία των εφορμολητών. Συγκεκριμένα με αυτή η παράγραφος 1 του άρθρου 6 του Ν. 2717/95 «Περί Φορολογίας Πόλιων», ερωμαζόμαστε όπως θα ερωμαζότανται ενώ εισηγή για πρώτη φορά από την ημερομηνία αυτή... Πολύ απλά μετατρέπεται η φορολογία των πλοκιστών της νοσηπόνορας ναυτιλίας στα επίπεδα του 1979.

Κατά τα άλλα, σε άφ' εφορά δηλαδή τους οικονομικούς λογαριασμούς, η κυβέρνηση αποφασίζει: Μείωση της φορολογίας στο 32,5% που μπορεί να μειωθεί ή αλλάξει στο όνομα της ενίσχυσης της παραγωγής. Κατάρτιση του χρητοσχημ που πληρώνουν οι επιχειρηματίες, με υιοθετώντας υπηρεσίες, ενόρη ή αλλαγή της επιχειρηματικής δραστηριότητας, αναλογισματικές και γραμματίες και τέλος των υπεβάνων δηλώσεων του Ν. 1599. Μείωση κατά 50% του φόρου για το πετρέλαιο μάζηου που χρησιμοποιείται η βιομηχανία. Και όπως εξηγούν οι κερδοκάνειες... έπειτα συνέχεται.

Το Πολυτεχνείο ζει και πυροδοτεί τους αγώνες μας

Μεγάλη, μαχητική, δυναμική και με ξεκάθαρο αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο η πορεία από το Πολυτεχνείο στην αεροκίνητη πορεία στις 17 Νομβρίου.

Λός και νεολαία, με τη μεγάλη συμμετοχή τους στην πορεία προς το σύμβολο του ιμπεριαλισμού, ανέδειξαν επί 28 χρόνια μετά, τα οράματα του Πολυτεχνείου μένον ζωντανά, οδηγούν και σήμερα τους αγώνες, ότι το μήνυμά τους αντίστασης ενάντια στον ιμπεριαλισμό γίνεται όσο ποτέ επίκαιρο στις μέρες μας.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του '73, που έδειξε την αναπόφευκτη βέληση του λαού και της νεολαίας για ανατροπή της δικτατορίας, για ελευθερία, δημοκρατία, λαϊκή κυριαρχία, θα παραμείνει ορόσημο και παρακαταθήκη των αγώνων του λαού μας για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία.

Τα συνθήματα που γράφθηκαν στην πύλη του Πολυτεχνείου «ΕΣΘ Ο ΗΠΑ», «ΕΣΘ το ΝΑΤΟ», καταμαρτυρούν τη βέληση της νεολαίας και του λαού μας ΟΧΙ μόνο να ανατρέψουν τη δικτατορία, αλλά και να παλέψουν για μια Ελλάδα ελεύθερη, ανεξάρτητη.

Σήμερα, που η χώρα μας έχει μετατραπεί σε

προτεκτοράτο του ιμπεριαλισμού, σε ένα σπέρμα ΝΑΤΟϊκό στρατόπεδο, η υπεράσπιση του Αγώνα, των οραμάτων και του ιδανικού του Πολυτεχνείου περνά μέσα από τον Αγώνα, για να σταματήσουν οι ιμπεριαλιστικές επιβιώσεις, να σταματήσει ο πόλεμος, να σταματήσει η χώρα μας από τους ιμπεριαλιστικούς τυχοδιωκτισμούς, περνά μέσα από τους αγώνες μας για δημοκρατία, κοινωνικά, λαϊκά δικαιώματα και κατακτήσεις, για δημοσία, δωρεάν αναβάθμιση Παιδείας, Υγείας, διαύλειά και εργατικά κοινωνικοασφαλιστικά δικαιώματα.

Τα οράματα τα οποία του αγώνα του Πολυτεχνείου επεκράτησαν μέσα από τη συγκρούση με τη μοναρχία και το συμβόλαιο, ενάντια στις ασυλόμενες πολιτικές και τη μοναρχία, που υποβίβασαν το μέλλον και την προοπτική του τόπου, επβάλλουν να δυναμώσουμε τον καυτημένο μας αγώνα, ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κατακτήσεων και δικαιωμάτων μας.

Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΜΑΣ είναι η ΚΑΛΥΠΤΗΡΗ τμήση στους αγώνες του Πολυτεχνείου.

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ 7.000 - 8.000 ΝΕΟΙ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΑΣΤΙΓΑ

Δραματική προεξοφλήση για το μέλλον των νέων στην Ευρώπη, αποτελούν τα στοιχεία του Ευρωπαϊκού Κέντρου Παρακολούθησης Ναρκωτικών και Τοξικομανίας (ΕΚΠΙΝΤ), που δέχθηκαν στη δημοσίευσή τους χάρτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καταγράφονται 7.000 - 8.000 αμφίδιοι θάνατοι που αποδίδονται στα ναρκωτικά. Στις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, παρουσιάζεται - ιδιαίτερα ανάμεσα στους μαθητές - αύξηση του πληθυσμού που δοκιμάζει τις παρανομασίες.

Η κανάβη - που παρουσιάζεται από κάποιους ως εντάξει ούσια νόμιμη - εξακολουθεί να είναι το ναρκωτικό, τα οποίο δοκιμάζουν περισσότερο στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το οποίο όριζαν αναφορικά οι εξαρτημένοι.

Αν και στην έκθεση δε γίνεται κομμάτι αναφορά στις κοινωνικές αιτίες που οδηγούν τους νέους στη χρήση των ναρκωτικών, εντούτοις οι χάρτες η έκθεση αποτελεί μια δραματική προεξοφλήση για το μέλλον των νέων της Ευρώπης.

Η κανάβη εξακολουθεί να είναι η αυθεντικότερη χρησιμοποιούμενη παράνομη ούσια σε όλες τις χώρες της ΕΕ, τόσο από την άποψη της δοκιμής τουλάχιστον μια φορά σε όλη τη ζωή, όσο και από την άποψη της πρόσφατης χρήσης (έντος του τελευταίου έτους). Η δοκιμή της κανάβης τουλάχιστον μία φορά σε όλη τη ζωή από άτομα ηλικίας 15 έως 64 είναι κλιμακωτά α-πό περίπου 10% στη Φινλανδία έως 20-25% σε Δανία, Ισπανία, Γαλλία, Ιρλανδία, Κάτω Χώρες και το UK. Το 9% αναφέρει ότι έκανε πρόσφατη χρήση, είναι παράνομη χρήση άλλων παράνομων ναρκωτικών ουσιών όπως υπεραβείνιο το 1%.

Η χρήση κανάβης είναι υψηλό-

Τα ναρκωτικά κλέβουν θραύση στην Ευρώπη

τερη μεταξύ ενηλίκων ηλικίας 15-34 ετών. Την έχει δοκιμάσει περίπου το 15% στη Φινλανδία και τη Σουηδία και το 28-40% στη Δανία, στην Ισπανία, στη Γαλλία, στην Ιρλανδία, στις Κάτω Χώρες και το UK.

Η εμπειρία δοκιμής κανάβης τουλάχιστον μία φορά σε όλη τη ζωή μεταξύ των ατόμων ηλικίας 15 έως 16 ετών κλιμακωτά από 8% στην Πορτογαλία και τη Σουηδία έως 35% στη Γαλλία. Στην Ελλάδα και τη Σουηδία, η χρήση στην ομάδα αυτή, τουλάχιστον μία φορά σε όλη τη ζωή αντιστοιχούν ουσιών (πληττικές ουσιές) είναι υψηλότερη ή ίση με τη χρήση κανάβης.

Στην έκθεση διαπιστώνεται ότι, καθώς οι τάσεις και οι αγώνες αλλάζουν, τα παραδοσιακά όρια μεταξύ εξαρτημένων και περιθωριακών χρηστών κοκκίνης εξαθλώνονται.

Ενας παράγοντας είναι η νέα τάση «ανάβαση» του καμπίνοματος κοκκίνης σε χώρους νυχτερινής διασκέδασης. Μετάφ 40% είναι, υπάρχουν ενδείξεις για κοκκίνη «βαση / τρακ» αναμειγμένη με καπνό σε «γυαράκια», όπως αναφέρεται από πέντε χώρες: Ελλάδα, Γαλλία, Ιταλία, Κάτω Χώρες και Αγγλία.

Το ΕΚΠΙΝΤ δηλώνει ότι η χρήση κοκκίνης είναι γενικά πολύ μεγαλύτερη σε ομάδες με υψηλά επίπεδα χρήσης ποσόνων ναρκωτικών, παρά σε νεαρούς ενήλικες συνολικά. Παραδειγματικό χάρτη, το ναρκωτικό αυτό χρησιμοποιείται από α-μόδες αποκλεισμένως κοινωνικά, ά-πιας άστυα νεαρά άτομα, άτομα που ασκούν επαγγέλματα που σχετίζονται με το σεξ και προβληματικούς χρήστες οπίσθιων ναρκωτικών. Αλλά και οι κοινωνικά ενταγμένα άτομα, που επιλέγουν να χρησιμοποιούν διάφορα ψυχογενικά ναρκωτικά σε χώρους νυχτερινής διασκέδασης, χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο κοκκίνη, σε συνδυασμό με αλκοόλ. Στην έκθεση διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι το σχε-

τικό υψηλό κόστος του ναρκωτικού, σε συνδυασμό με τη μικρή διάρκεια επίρραξης, αποθαρρύνουν την τακτική ψυχογενική χρήση, ή στην απαιτεί υψηλό διαθέσιμο εισόδημα.

Μεταξύ των χρηστών ναρκωτικών που υποβάλλονται σε θεραπεία, το ποσοστό των προβληματικών που συνδέονται με τη χρήση κοκκίνης αυξάνεται σε ορισμένες χώρες. Στην Ισπανία και τις Κάτω Χώρες, επί παραδειγματί, έχουν αυξηθεί τα άτομα που ζητούν θεραπεία για προβλήματα που συνδέονται με την κοκκίνη ως το κύριο ναρκωτικό που λαμβάνουν. Η Γερμανία, η Ελλάδα και η Ιταλία παρουσιάζουν, επίσης αύξηση επί θεραπείας κοκκίνης, όπως παρουσιάζει και η Ιρλανδία μέχρι το 1998.

Νεκροί στην οικοδομή

ΚΑΒΑΑ. Ο Αμερικανός Αρχιτέκτονας 56 χρονών, στις 25-11-2001 βραβεύθηκε θάνατος, όταν «προσπαθώντας να καθαρίσει μόνος του τον μόνιμο αποπνοήρα αδρονών υλικών που βρισκόταν σε λειτουργία, έχασε την ισορροπία και το βρήκε μέσα στο μηχανήμα, το οποίο τον παλτάτισε».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Ο Καραγιάννης Νικόλαος, 43 χρονών, στις 27-11-2001, βρέθηκε νεκρός στις σκάλες νεογενεοεργασίας οικοδομής, στη Νεοπόλη Θεσσαλονίκης, και σύμφωνα με την εκτίμηση που αποδόχθηκε, ο θάνατος του προήλθε από οξύ πνευμονικό οίδημα.

Ο αριθμός των σχετικών με τα ναρκωτικά αφιρόνομων θανάτων (υπερβολικές δόσεις ή δηλητηρίαση) φαίνεται τα τελευταία χρόνια να κλιμακώνεται σε ολοκλήρη την ΕΕ μεταξύ 7.000 - 8.000 ετησίως. Είναι παράλληλα τα διαγραφόμενα εθνικές τάσεις. Στους λόγους που συντέλεσαν σ' αυτό μπορεί να περιληφθούν η σταθεροποίηση του αριθμού των προβληματικών χρηστών, η μείωση των επιπτώσεων πρακτικών, η διεύρυνση των θεραπευτικών υποκατάστασης και η καλύτερη ιατρική συνδρομή. Ο αριθμός των νεκρών ετησίως στην ΕΕ, με 376 εκατομμύρια κατοίκους, ανέρχεται περίπου στο μισό εκείνων στην ΗΠΑ, με 270 εκατομμύρια κατοίκους, μολονότι οι συγκρίσεις αυτές θα πρέπει να ερμηνευτούν με εξαιρετική προσοχή.

Στην έκθεση διαπιστώνεται αύξηση του ποσοστού του πληθυσμού στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη (ιδιαίτερα των μαθητών), που έχουν δοκιμάσει τουλάχιστον μία φορά παράνομες ουσιές, καθώς και μέγαν ρόλο της νεοσύνης για τη δοκιμή και διαμετακίνηση των ναρκωτικών προς την ΕΕ.

Η έκθεση αναφέρει ότι η δοκιμή - τουλάχιστον μία φορά σε όλη τη ζωή - παράνομων ουσιών στους 15χρονους και 16χρονους διπλασιάστηκε μεταξύ των ετών 1995 και 1999 σε όλες τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, εκτός της Τσεχικής Δημοκρατίας (αυξήθηκε 1,5 φορές), όπου ήταν ήδη πολύ υψηλή. Τα υψηλότερα ποσοστά παρουσιάζουν η Τσεχική Δημοκρατία (ένανς στους τρεις νέους ηλικίας 15 έως 16 ετών) και η Σλοβενία (ένανς στους τεσσάρους).

Η έκθεση αποδέχεται κυρίως στην κανάβη. Όπως και στην ΕΕ, είναι το ναρκωτικό που έρχεται πρώτο με διαφορά στις προτιμήσεις των χρηστών ναρκωτικών.

«Πάνουμε μια κούβεντα - κόβεται στη μέση. Πάνε να χτύπουν έναν τόχο - δε μας αφήνουν να τελειώσουμε... Και το τραγουδι μας κομμένο / Όλα τ' απολείωνε ο ορίζοντας... Με αυτούς τους τέσσερις στίχους από το ποίημα «Πένταχο» του «Πένταχο χρόνου», ο Γιάννης Ρίτσος γεννάει μια φοβερή προαποκρίση. Την πραγματικότητα της Μακρόνησου, όπου ο ποιητής μεταφέρεται ως εξόριστος το 1949. Έχει προηγηθεί η διαβίωσή του στο Κοντοπόλι της Αίγινας. Φοβερή διαβίωση κι εκεί, καθώς το να σου στερούν την ελευθερία σου είναι ό, τι πιο δύσκολο. Όμως η Μακρόνησος δε ανακρίνεται με τίποτα.

Πάνουμε μια κούβεντα - κόβεται στη μέση, λοιπόν. Πάνε να χτύπουν έναν τόχο - δεν τους αφήνουν να τελειώσουν ο ορίζοντας. Πώς να μάλιστα μέσα στην ατμόσφαιρα του τρέμου και των βασανιστηρίων. Πώς να δημιουργήσεις; Οι «ανθρακωρύχοι» - το νησί τους καλά, δεν πρέπει αυτό που κάνουν οι δεσμευτές να έχει αποτέλεσμα. Να μη βλέπουν πως οι κόποι τους αποδίδουν. Τους βάζουν να μεταφέρουν σαρούς πέτρας από εδώ εκεί και από εκεί εδώ. Έτσι, χωρίς σκοπό, δεν τους αφήνουν να τελειώσουν το τόχιο των σκηνών τους, που τα κατασκευάζουν για να μην βιάσει την άνοιξη τη βροχή, να μην τους σκιάσει το πάντα ο άνεμος. Και το τραγουδι κομμένο - εδώ δεν μπορούν να αναπνέουν, πως να «τραγουδήσουν», τούτστιν να ανεμίζουν και να ελπίζουν. Ο ορίζοντας τα απολείωνε όλα. Περικλάσεται από παντού.

Ο Γιάννης Ρίτσος γράφει τον «Πένταχο χρόνο» (που έχει τον υπότιτλο «Μακροννησίτικο») το 1949, στη Μακρόνησο. Είναι ένα ακόμη ποίημα που γράφει «en fermé». Αυτό το «en fermé», όμως, διαφέρει από το άλλο.

Ας κάνουμε μια μικρή αναδρομή: η πρώτη του άμεση ποιητική ανταπόκριση στα γεγονότα είναι το Μάτι του 1936. Τότε που βλέπει στο «Ριζοσπάστη» τη φωτογραφία από τα γεγονότα της μεγάλης καταγεγραμμένης απεργίας στη Θεσσαλονίκη, με τη μέση να βροντίζει πάνω από το νεκρό για της. Μέσα σε δύο μηνες ο Γιάννης Ρίτσος έχει συνθέσει το βασικό μέρος του «Επιταφίου», του ποιήματος που έμελλε να γνωρίσει τη δόξα από τα πρώτα του κόλας «βήματα» και να απογοητευτεί για είκοσι χρόνια. Μέχρι που ξαναβάζει στις καρδιές και στα στήθια, μακροχρόνιο από τον Μίχ. Θεοδωράκη και σε νεό ένδοξη, συμπληρωμένη με μερικά ακόμη άσματα (τα οποία είναι γραμμένα επί-στος το 1936), στη δεκαετία του '50.

Τα υπόλοιπα έργα του ακολουθούν την πολιτική και προσωπική «επικαιρότητα», δεν είναι, όμως, γραμμένα εν θερμώ. Μεσολαβεί μια χρονική απόσταση, που επιτρέπει την επεξεργασία του γεγονότος, την ανακάλυψη του «ά της νοσταλγίας», όπως έλεγε ο ίδιος. Θυμίζουμε την «Εαρινή αυραμένη», το «Τραγουδι της αδέλφης μου», το «Εμβτήριο του ακελώ», αλλά και τη «Δοκιμασία» και την «Αργυρή» μέσα στην οποία είναι και η «Ρυμοστική» και η «Κιόρα των αυτελών».

Μια άμεση ανταπόκριση στα γεγονότα αποτελεί η σύνθεση για τον Αρη Βελουχιώτη. (Το υπεργράφηρο της δόξης) όταν πληροφορείται το θάνατό του. Μεχώς εδώ, όμως, τα γεγονότα στο οποίο έχει ανταποκριθεί αμέσως τριάντος. Κι έπειτα, μετά την Εθνική Αντίσταση και τις όμορφες και βάλ' δύσκολες μέρες, έρχεται η ήττα, έρχονται οι εκτελέσεις κι οι δίωξεις, έρχεται η θλίψη, έρχεται η εξορία.

Εξορίζεται στη Αίγινα ο Γιάννης Ρίτσος γράφει το «Ημερολόγιο εξορίας», τα οποία συνεχίζει στη Μακρόνησο. Εκεί συνθέτει και τον «Πένταχο χρόνο». Εκεί ανακρίνεται με το θάνατο, από άλλη σκοπιά τώρα. Αν σε όλη την Κατοχή ο θάνατος ήταν πανταχού παρών, ήταν ένας «άλλος» θάνατος, ένας «όχι θάνατος μπορεί να είναι ο θάνατος. Την εξορία, όμως, είναι αλλιώς. Και πάλι ακούει το θήματα της Ελευθερίας (όπως σημειώνει η Σόνια Ιλιτσκόνα στο βιβλίο της «Η μόλις γενική»), αλλά τώρα θα πρέπει να έχουν αρχίσει να αναρωτιούνται πώς θα καθυστερήσει ο ερχομός της. Και, τότε, ο άστος, να αμειβούνται πως θα έρθει κάποτε.

Εκεί, στη φοβερή Μακρόνησο, κάθε μέρα είναι και μια δοκιμα-

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ

Ζωή και ποίηση δοσμένες στον άνθρωπο

Καждά φορά η βαριά ατμόσφαιρα στο στρατόπεδο γίνεται ακόμα πιο βαριά όταν πληροφορούνη το θάνατο των αντιστατών τους (κι εκτελέσεις συνεχίζονται από τα στρατόδικα και ο Εμφύλιος βίολεται, στην αρχή συνθέσης του ποιήματος, στις τελευταίες μέρες του).

Η τραγική ατμόσφαιρα αποτυπώνεται στο ποίημα «Ο Αλέξης»: «Τι ήμαρξος που ήσουν, Αλέξη / νύχτα - νύχτα σε έβριση, σύντροφε, / δεν πρόφτασε καλά - καλά να τονισ το μπόνο σου, / δεν πρόφτασε να δέσει τις αρβίλες σου. Προσεύχε / σε θροκοιλώντας την πόρτα του αντισκοπού, / τον σου κοροδο, λυμμένα όρνταναν στο χέμα. Φοβήθηκε / να και σκονιάτεις, σύντροφε. Κατάλαξες / και χυμολέσας, Χαμολέσας».

Γι' αυτό είναι ο ποιητής. Για να δίνει, με άλλη ποιότητα μαζικές μέρες. Για να μη βιάζει μόνο θάνατο το θάνατο του. Αλλά και για να παρατηρεί, για να αναδεικνύει όλα τα ανθρώπινα: «Με εμείς εμείς χαρούμενο, σύντροφε. Κατάξες μας - δεν κλάμε», συνεχίζει: το ποίημα του Αλέξη: «Οχι σύντροφε. Κλάμε. Δεν το κρυσμένο. / Γιατί: 'μιας κομμουνιστής, κι ο' αγαπώ, σύντροφε. / και θα λείπει απ' τον αγώνα μας, και θα μας λείψει».

Όσοσο, το κύριο του ζήρου υπάρχει, δεν είναι εύκολο να το αντιστρέψει ή να το ζορκώσει. Τα πραγματικά γεγονότα λειτουργούν σαν καταλύτες: «Ήρθαν οι αρρώστιες, οι θάνατος, ο πέτανος / καιβόλας τους αρρώστιες με το φόροστ' αποπαρήματα, / καιβόλας τους πέθαμένους πάνω στην τράβα του αν σκοπάλου. Και αλλού: «Εδώ είναι το κύριο της νύχτας, / είναι πολλή μοναχιά κάτω απ' το φρέο / κι είναι πολλή ανωρακή κάτω απ' το φρέο / την ώρα που οι θάνατος σπάζει αυτάνες / παίζ' έδρα με τους φροσούς καθάμενους απομαρξόδ' σου γάμο».

Η «προκα» των απλών στιγμών, που έχουν φέρει από το σπίτι τους, έχει εξστραμεί. Κι αυτές βοηθούσαν να κρατηθούν όρθιοι. Αυτές, οι μικρές - μεγάλες αναμνήσεις: «Πέσσε πολίς καρός. Ο τι πήραμε μαζί μας απ' το σπίτι μας / όλα τρυπάνια, λίσια, αφανίστικα... / Ο τυχός απ' το χτύπημα της πόρτας στο λοιπού, / η άσπη τατάσρα που χτυπάζταν η γυναικό μπροστά στον καθέστειρο, / ένα ταγάρω που κανίσιες στα παραθύρη ένα βραδυ ανωτόκιο / τραβάνησαν την ουρά της μακρής Αρκτού. / Ο ίκιος δύο χεριών κάτω απ' τη λάμπα, αναμνάσε σε δύο πιάτα με φρούτα... // όσα πήραμε μαζί μεσο στους μπόγους μας».

Όσο, όμως, κι αν είναι δύσκολα τα πράγματα, η μεγάλη αλληλεγγύη δεν μπορεί να λείπει από τις «καρδιές τους». Το γράφουν. Αν την αποκλείουν, είναι νεκροί. Από τη λεία τους τις φρέρες παίρνουν κούραση. Από το παρελθόν τους. Από τη στερεότητα της δεκαετίας και της πίστης τους. Και ελπίζουν, διά του στόματος του Γιάννη Ρίτσου: «Σκύμα και μέτρησε τ' / να λογαρήσει το όδρομο που περπατήσαν, / το όδρομο που δα περπατήσαν, το όδρομο που δεν έχει τέλος, / Έτσιού τ' άβυθλο τα μπλοκάρει, το χρονηκαμμένα, / δεν είναι για τα πόδια σου, φεγγάρι. Έτσιού τ' άβυθλο περπατήσαν τον πάνο, / περπατήσαν το θάνατο, μπορμπο-φεγγάρι, / το θάνατο δίχως να σκονιάτουν».

Περσσότερο από πάντα χρονη μετά ο «Πένταχος χρόνος», στον οποίο επέλεξε να αναφερθεί, σημειώνοντας τα έσοτα χρόνια από το θάνατο του Γιάννη Ρίτσου (11 του Νοεμβρίου 1930) μέχρι να φορτίσει πολύ μακρόνως Η αντήρηση της μνήμης είναι όμως με περιπλοκή ιστορία. Μια ιστορία που περιλαμβάνει αποδοχήστος και το έργο των ποιητών. Χωρίς αυτούς, χωρίς την παραγωγή και την ενδυνάμωση που προσφέρει η ποίηση τους, πολύ δύσκολα θα τα εχίμε βγάλει πέρα σε όποιους καρούς - και ίδιους στους σημερινούς.

Ο «Πένταχος χρόνος» μιλά πολύ εύλαττα για μια περίοδο από το ανελείων της σύγχρονης ιστορίας μας. Και όταν, μετά από κάποτες δεκαετίες, οι πρωτογενείς δα έχουν απομνησθεί και η ιστορία θα τα παρανοιάσει αυτά με μερικές μόνο γραμμές, με την τελεωμένη κληση της οι ποιητικές μορφές θα χρωματίζουν και αυτές, όπως και τα άλλα γραπτά κείμενα, την εποχή. Θα θυμίζον όλα εκείνα που ανελείων εχόχαστησαν ή απομνησθήκαν. Όπως ο Θεοκυβιτής δώμας και τα τραγικά και τα άνοστα γεγονότα και κλένει στις αλλείες του, αυτός, ο μέγιστος ιστορικός, το «όδρομο» που παραλείπει η ιστορία, η οποία είναι, απλά, τον «άνο».

Ο Γιάννης Ρίτσος υπήρξε ο οβιότατος μάτματης της δικής του εποχής. Γιατί ανακρίνεται το θάνατό του με το προσεχτικό και το κομμουνιστικό κίνημα, βίωσε και περάματες: τις περιπέτειες της Ελλάδος τις περσοτέρες από τις δεκαετίες του περσομηνό αιών. Δεν του χρωμάτιζε, όμως, μοναχά αυτό. Του χρωμάτιζε ολόκληρο το έργο του, με τις υπαρκτές αγανάκτες και ανημίες, με τις οραματικές αντιμετώπιες του καρού του, με τους προβληματισμούς και τις αμφιβολίες. Αν παρακολουθήσουμε προσεκτικά την πορεία του στην τέχνη και την πορεία των φιλοσοφικών του αναρωτήσεων, θα διακρίνουμε έναν Ανδρικό μοναχό. Και αυτόν τον άνθρωπο, τον σοκωμένο στην ζωή και στην Τέχνη, θα πείσει να μην τον ξεχνάμε.

ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΗ ΤΟΥ ΕΜΠ Κ. Θ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

Προς όλους τους
τους προέτακτους του 21ου αιώνα,
Πρώτη Ανοικτή Επιστολή

Εμείς οι άνθρωποι της καθημερινής σκληρής δουλειάς, από τον Πρώτη του Πανεπιστημίου (που εργάζεται για το καλό του Πανεπιστημίου και όχι για την υποστήριξη της Ανάπτυξης Εκπαίδευσης στο κεραδοσκοπικό συμφέρον) ή για την προσωπική του προβολή) μέχρι και τον άλλοδαμο ανεπαιδείτο εργατή, ενώ και όταν σκοπεύατε, διαπιστώνουμε με αγωνία ότι:

- Εκαινετόδες εκατομμύρια συνανθρώπων μας δεν είναι απλώς «φτωχοί». Πεθαίνουν από πείνα και ελλείψεις στοιχειώδους περίθαλψης, ενώ πολλοί περισσότεροι σπάνια προ αιπιστεύονται εξελιξιμους για να εξοφλούν τον σταθερό βιολογικό τους επιβίωση.

- Οι συλλογικές καταστάσεις που κινούνται με σκληρές σχέσεις, με άλλα ή άλλα, με αγέννημα ή αξιοπρέπειας ανάδοξο και ανθρώπινα αμάρια δουλειές, υπονομιούνται και ανατιμωχώνται στο όνομα της απεικονίζουσας της αγοράς εργασίας. Γίνεται θύσση η ανελέητικη ανεργία και προβάλλει ακόμα και με όλα τα μέσα ένας ακραίο στομιακό, στο πρότυπο του αντιδημοκρατικού μερισμού ουνθημίας, «ο καθένας για τον εαυτό του και ο Θεός για όλους».

- Στις προνομιούχες ανειμνήμενες χώρες - οι πρώτες ύλεις και η παραγωγή υποδομή, όλη η πολιτική κοινή μας περιοχή, εξαγοράζονται από πολυεθνικές και πολυμερισμένες οικονομικές κολλοσσούς. Εμπορευματοποιούνται τα τρία κύρια θύματα αγοράς, θεωρούμεται μέχρι χτες ως οι θεμελιώδεις κατακτήσεις του απόλυτου ανθρώπου: Η Πείνα, η Υγεία και το Ασφαλιστικό

ή τα αργία επιστημονικό επίσημους στις τηλεοπτικές και την πληροφορική τείνουν να

«Να σκεφτούμε να διαπιστώσουμε να ενωθούμε»...

γίνουν τα φοβερότερα όπλα υποδούλωσης του ανεργήτου και δημοκρατικού ανθρώπινου πνεύματος. Υπερφορτώνουν με ακουμπία και καθάρους το μυαλό μας, διευγυλνών τις απερισκεπές μας στις απάνθρας, μεταδοτικές και αναπνοητικές (πόρ και σιμκήρες) εμπαγές των κέντρων μέγιστης απόστασης του κέρδους και διαχειριστή του τόξου.

Αλλά, από όλο έχουμε την τάξη να μην πεθαίνουμε από πείνα βλέπουμε ότι μας απαλείπει μεθοδικά το δικαίωμα για την ελευθερία του πολιτικού ουσιαστικό αναγκαστή στον στωϊκό ή στωϊκό έλεγχο της κοινωνικής περιουσίας. Έπινομήζουμε στην εσχή των φουβερών - ΐδιοκτητών και του νεκρού λαού, ενός λαού αρβόμενου και αναστοχαστή, αφού δει έλεγχος. Έτσι και έμεμα, τα θύματα αγαθά πράξης απαιτείται. Βλέπουμε ακόμα και στα κράτη μας, που διαθέτουν εκλεγμένους δημοκρατικό κυβερνήτες, να επιβάλλουν σφοδράς που έχουν ληφθεί από έθνος, προς τον πολιτικό και τη εμπαγές τους, αρπάζει, οι οποίοι αναπνεύσει ακόμα και της περβαλλομένων ιδιορρησίας στον πλανήτη Γη.

Στο χώρο της Παιδείας, κατηγορείται επί της

ουσίας η δυνατότητα της απίκτησης ενός δημοσίου αγαθού, με τη μεθοδικά απόσταξη του. Όλες οι βαθμίδες της Παιδείας ως προϊόντα της αγοράς, διαχωρίζονται οικονομικά, όπως και τα άλλα προϊόντα, σε δυο κατηγορίες με διαρκώς αυξανόμενη τη μετώπη τους ποσοτική απόσταση:

Στην πρώτη υποκατηγορία τα «κέντρα κριτικής», με υποστήριξη επίσημης ιασημίας και φορητών από τους έχοντες και κατέχοντες της κερδοσκοπικού - πολιτικής τάξης, η οποία και μόνο θα έδω πρόβληση στα καλά και ακραία ιδιωτικά σχολεία. Στη δεύτερη κατηγορία συνιστάται μια χαμηλή ποιότητας μαζική δημόσια εκπαίδευση χωρίς πόρους και υποδομές, αποκοιμωμένη ανεπαρκώς από το ολέθριο της βραχικής Εργασίας και λειτουργικά περιωπρωμένη στις φθινοπώρες και προγράμματα αναποτελεσματικές μορφές διδασκαλίας. Εντίναται επομένως και γιαντόνεται οι ταρκία φορηοί στον πρώτο πυλώνα της Δημοκρατίας.

Ειδικότερα, στο χώρο της Ανάπτυξης Παιδείας βιώνουμε να μετατρέπεται με γρήγορους ρυθμούς το Πανεπιστήμιο σε επείρημη, με φοιτητές - πελάτες. Εγκαταλείπει σταδιακά το δικαίωμα στη δωρεάν δημόσια εκπαίδευση. Άλλωστε και περβαρροποιείται η πρόσοψη του

πανεπιστημιακού ιδεώδους, της ιστορικής έννοιας της Universitas, δηλαδή η στωϊματική και εθιστή δημόσια και μεσοδομή της γνώσης μέσα από την ανάπτυξη της αξιολογικής ανεπίσης διδασκαλίας και έρευνας χωρίς προκαθορισμένους οικονομικούς ή πολιτικούς στόχους.

Και όμως, κάτω από αυτές τις δραματικές νέες συνθήκες παρενομιμένους διαπομιμένους, εγκαταλείβουμε στο μικρόκοσμο της ξεπερασμένης πολιτικοκοινωνικής δομής και πρακτικής του αιώνα που περνούμε. Εξαγοράζουμε μεταξύ μας για ασφαλισμούς λόγους, με άμεσες, παραβλεπόμενες το γεγονός ότι έχουμε στο πρότακτο - βραδέος στο πολιτικό, κοινωνικό και πολιτιστικό πεπαιμαγμο, στην οδήνη για τον άνθρωπο εξελιξιμους. Στην ουσιαστική καταστροφή των δημοκρατικών αξιών και δικαιωμάτων, στην εξαγορά συνειδήσεων και πόρνα.

Μαζικοί πρωτόκοι όμως, λιγιο πόρ το πόρνο (γιατί οι πολλοί έχουμε την ψευδοεπιβίωση ή τι είμαστε «θόκοι», ή ότι δεν μπορεί να γίνει τίποτε, γιατί ήθελε το τέλος της Ιστορίας) άχισαν να αντιδρούν ανεπαιδώς. Υπερβαίνονται της κυρίαρχης πολιτικής και ιδεολογικής νεο-σπουδοφορικής θέσεως και απορριπτόνται στις ση απόδοκας και της σημπίων άμεση ή έμμεμα, θύσων ήδη τη μάχη τους ο καθένας από το χώρο της δουλειάς του αλλά και στωϊκά.

Προβέδονται τη φωνή μου ο άλλος τους λίνους. Φωτογραφία κούκοι μου να θύμωουν από τη «Πρώτη Ανοικτή Επιστολή» στο πρώτο τη τόξα έντυπο του εργαζομένου Ανθρώπου. Απειθείνεται σε όλους τους καθημιένους ο άλλος ανθρώπου του μόχθου, τους εργατές στις Τέχνες και το Γράμμαα, σε όλους του κόσμο του προλεταριάτου του 21ου αιώνα.

Για να σκεφτούμε, να διαπιστώσουμε και να ενωθούμε.

Βεματόκλής Ξανθοπούλου
Πρώτη ΕΜΠ

«Πώς να πω καλημέρα, όταν παιδιά δίπλα μου υποφέρουν;»

Παιδιά απ' όλες τις γωνιές της Ελλάδας γράφουν για τα δικαιώματά τους, που «γιορτάστηκαν» σαν μια ακόμα Παγκόσμια Μέρα...

Παγκόσμια Μέρα για τα δικαιώματα του Παιδιού ήταν η 20η Νοεμβρίου, αλλά κανείς δε δικαιούται να υποστηρίξει πως κάποια παιδιά, σε κάποιους χώρους αυτού του πλανήτη, ενώνουν κάποια - ετου ελάχιστη - διαφορά. Χιλιάδες περιωπρωσάνται και το Αρχαγώνητην ήρθαν να προσπράξουν. Ο άλλος στα εκατομμύρια των εργαζομένων παιδιών του μόχθου, ενώ πολλοί περισσότερα ήταν χτες - απ' όλη τη προηγούμενες χώρες - τα πένανμοια παιδιά, τα παιδιά που στερούνται βασικά δικαιώματα όπως η εκπαίδευση και η υγεία. Αλλά, ακόμα και σ' αυτόν που έχουμε μέκο να αποκαλούμε «παιδοπαινοδοκόμο», η συγκεντρώνεται μέρα φανταζε σαν τραχηλί επιρωσία: Κοκοπιμενία παιδιά - πολλές φορές απ' τους ίδιους τους γονείς τους - παιδιά σκληρά εργαζόμενα στην τρυφερότητα ηλικία τους, ροκνέοντα παιδιά να ζητάνουνους στις γωνίες των μεγαλυπολίων, αλλά ακόμα και σεβραλοκόκοπιμενία πληρωμά, ήταν και χτες οι εκόντες της αδάσφρας δικαιωμότητος μας.

Πώς, όμως, είναι παιδί αντιπαλεύεται τα δικαιώματα του. Πώς άρρογεται το παρόν του και πώς οραματίζεται το μέλλον; Είναι μόνο ο εαυτός του, η δική του ή ζωή που το ενδιαφέρει. Τα κείμενα και οι ζωγραφίες των παιδιών απ' όλη την Ελλάδα, που υπομειχτην στην έκδοση της «Ίστούσα» - Τα παιδιά γράφουν και ζωγραφίζουν τα δικαιώματα τους, είναι ενδεικτικά. Κι αυτά που σκεφτόνται οι μικροί της χώρας μας θα έπρεπε να κάνουν πολλούς, πάρα πολλούς, να νηριστείν. Ο άλλος, όπως και το όνομα σφίχων, λοιπόν, στο παιδί. Οι μεμότης, του δου Δημοτικού Σχολείου Αλεξανδρούπολης χωρίζουν την εργασία τους με τίτλο «Ας υποβάλω περισσότερο χαμυγέλο στον κόσμο» - ο πέντε βραβεία εντίμης. Η πρώτη έχει τίτλο «Πολλοί μα και παιδιά: Σχίβουν, άραγε, οι μνη-

μής». Γράφουν το παιδί της Αλεξανδρούπολης: «Οι σχοιρία της Γης, προκρημιούνται να έχουν κέρδη, αγνά οδήγησι τους φόρους σε πολεμους. Ο πληθύνους των παιδιών έχει πληθύνει ακραία από τη μινια και τη φυλοδομία των μεγαλύων. Πολλά παιδιά σκοτώνονται στους βραβαιοδομιους ή μόνον ορρανό στον όδρομοσι ή εξομιζόμενα με τους γονείς τους και γίνονται πρόσφυγοι σε άλλες χώρες, μόνοντις νηστωικά από τη επέλασης των τρωχιών και αμωρασά από τη σπαρτίσσης των σφολέων». Στο υπόλοιπο κεφάλαιο τους, την επείραση τη γωροκρημίζων «το θεμάλο της κοινωνίας», το ροτασομο «μια ανοικτή πηλήνη», στην παιδική κοκοπιση βάζουν τον τίτλο «Γατί με χτυπάνε; Μήπως δε με αγαπάνε;», ενώ για το παιδί με δικές ανάγκες αναρωπώνται: Παιδιά ενός κατώτερου θεού...

Το 5ο Δημοτικό Σχολείο Κορυθαλλού Πελοπιά βάζει τίτλο στην εργασία του «Εί, είμαστε και μες εδω, μ' μας ανοίχεται», και αναφέρεται σε όλα τα παιδιά της Συμπίων των Δικαιωμάτων του Παιδιού, που υπογραφήτε κάποτε από τόσο κράτη, αλλά πούθενά δεν εφαρμόζεται εξολοκλήτως. «Πώς να πω καλημέρα, όταν παιδιά δίπλα μου υποφέρουν;», αναρωπεται ένας μεμότης, στην συγκεντρώνομενη εργασία. Μας ενδιαφέρει έχει η απάντησή της σκέψης των παιδιών, εγκωμιά με το όραμα 14 της Συμπίων, περι «ελευθερίας οκέτων, συνείδησης και θρησκείας». Γράφουν το παιδί του Κορυθαλλού: «Ένας είναι ο πλανήτης μας κι ένας θεός τον δημιουργήθηκε. Τη σημασία έχει πώς τον λέει και η γεία; Λέγε τον πώς θέλεις το δεσφί μου. Μην με απορριπτή, όμως, επειδή ενό τον νομοζώ άλλίος, δεξού με όπως είναι. Άσε με να τον πω τη γωνιά μου κι ας μη συμφωνήσει. Κόνα κι ενό τα ίδια έννοια με σένα. Μπορούμε να γίνουμε φίλοι...»

Το ερταμένο Δημοτικό Σχολείο Ν. Σκοπιού Σερρών επέλεξε να σχοληθεί με ένα άλλο ζήτημα. Την παιδική εργασία. Τίτλος της εργασίας του: «21 ημερίνα διαστάτωμα». Το παιδί απ' τη Σέρρες γράφει την δική του φανταστική - όσο και ρεαλιστική παράλληλη - ιστορία: «Με μα πάλι στη μεμλήτη διαστάτωμα την δική μου εργασία και το μέκοσι, εμ δουλεύω. Τα σκωγιάντα άλλα. Λέγομαι Αντώνη, δουλεύω στα φουβρία, ζητάνομαι. Η αμωρή μου. Αν οι σπαρτίσσης είναι κολέξ, ένα πιστο φορ, αγό χίλο, πάλι ενό. Η εμπόλιμα μου είναι να μην σκεφτώ. Κάθε μέρα γίνομαι απ' έξω και βέλω τα παιδιά στην αιμία να παίζουν, να χαίρονται και με παίζουν τα όδραμα. Όταν είναι δούλο να μην μπορώ να ζήσω σε ένα κανονικό παιδί».